ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 229 (4479) | СУБОТА, 29 ЛИСТОПАДА 2008 РОКУ | WWW.GOLOS.COM.UA

1 грудня — День працівників прокуратури

Захисникам цінностей конституційного ладу

Шановні працівники органів прокуратури!

Щиро вітаю вас із професійним святом — Днем працівників прокуратури!

Високим професіоналізмом, працездатністю, гідним служінням Україні ви заслужили визнання і повагу. Верховна Рада України, як і все суспільство, цінують ваш суспільно вагомий внесок у справу утвердження законності в державі.

У благородній нелегкій праці, яка дозволяє захищати конституційні цінності в державі, стверджувати законність у всіх сферах життя, працівники прокуратури є прикладом відданого виконання професійних обов'язків.

СТОР. 3

У НОМЕР

Ялинку відкриють 20 грудня

Відповідний указ підписав глава держави. Крім того, Президент доручив організувати участь у новорічних заходах дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, дітей-інвалідів із врученням подарунків таким дітям, а також належний відпочинок та оздоровлення цих дітей під час зимових шкільних канікул у дитячих оздоровчих та санаторно-курортних закладах. Доручено організувати відвідання школярами під час зимових канікул театрів, кінотеатрів, музеїв, бібліотек, інших закладів культури та проведення для них екскурсій, туристичних поїздок. Сам Президент відвідає свято Новорічної ялинки в Національному палаці мистецтв «Україна» 5 січня.

...а Новий рік святкуватимемо тиждень

Згідно з постановою Кабінету Міністрів, новорічні свята відзначатимемо з 1 по 7 січня. Під рішення потрапляють усі працівники з п'ятиденним робочим тижнем та двома вихідними днями. Пропущені робочі дні переносяться — з п'ятниці 2 січня на суботу 10 січня, понеділок 5 січня на суботу 24 січня, вівторок 6 січня на суботу 7 лютого.

17-та річниця Всеукраїнського референдуму

«Не підтримати незалежність означає підтримати залежність»

Фото Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

Цими днями ми знову згадуємо знакову подію 17-річної давності — Всеукраїнський референдум 1 грудня 1991 року, під час якого український народ в єдиному пориві висловився на підтвердження Акта проголошення незалежності України. З відстані часу здається, що й не могло бути інакше, адже 24 серпня 1991 року за Акт проголошення незалежності України проголосували 346 народних депутатів. Та 1 грудня українці йшли до виборчих дільниць, затамувавши подих. Так само результатів референдуму чекав світ, бо всі розуміли, що доля Союзу вирішується в Україні, адже, незважаючи на проголошення Україною незалежності, уже начебто демократична Росія не полишала надій втягнути її до чергового «оновленого союзу».

СТОР. 9

КОРОТКО

❒ З початку року Миколаївщина збільшила обсяги експорту майже на 49 відсотків.

❒ Новий завод на Хмельниччині випускатиме енергозбережну продукцію.

❒ Через проблеми з фінансуванням програма ефективного використання енергоресурсів Запорізької області реалізовується незадовільно — ОДА.

(За повідомленнями Укрінформу).

«ДНІ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ» У КРЕМІНСЬКОМУ РАЙОНІ

Для розвитку громади необхідні дві умови: сильний лідер і зацікавленість людей

Чи потрібна селу стратегія розвитку?

Коли п'ять років тому це питання виникло перед сільськими жителями Кремінського району, вони не знали навіть, як реагувати на таку провокацію. Уже саме слово «стратегія» визначало науковий підхід до пошуку нових орієнтирів у діяльності територіальної громади, а як це зробити і за рахунок чого — ніхто не знав.

Допоміг пілотний проект розвитку територіальних громад «Луганськ. Донбас. XXI століття», запропонований посольством Великої Британії. Забігаючи наперед, одразу скажемо, що цей проект не лише показав можливості громади, а й значно підвищив активність і зацікавленість людей у розвитку свого населеного пункту.

СТОР. 10

На знімку: голова Кремінської районної ради Валентин Рябінін із подарунком від «Голосу України».

Фото Алли АНТИПОВОЇ.

ПОДІЇ

Замаху на президентів не було

Цього тижня у Польщі темою номер один був обстріл кортежу президентів Леха Качинського і Михайла Саакашвілі в районі населеного пункту Ахалгорі, який стався 23 листопада.

Своє незалежне розслідування провела спеціальна урядова комісія. З'ясувалося, що «цей інцидент не мав характеру замаху на обох президентів чи на одного з них», — йдеться у висновках. Водночас урядовці визнали, що грузинською стороною було порушено процедури охорони: приймаюча сторона поставила під загрозу життя і здоров'я глав держав. Тим часом роль «цапа відбувайла» може зіграти керівник президентської охорони полковник Кшиштоф Ольшовєц. Його відсторонено від виконання службових обов'язків. За повідомленням «Газети виборчої», причиною усунення К. Ольшовця стало те, що він «сліпо слухає рекомендації Качинського», в той час коли його завданням «є охорона глави держави, навіть всупереч волі президента», **повідомляє наш власний кореспондент Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.**

Житло дорожчає та з'їдає нові мільйони

Триває відселення мешканців з аварійного дев'ятиповерхового 72-квартирного будинку, що на Нігинському шосе, 1а у Кам'янці-Подільському на Хмельниччині. Однак виділених урядом коштів не вистачає, щоб вивезти з небезпечного житла одразу всіх людей. До того ж гроші з'їдає інфляція. Квадратний метр помешкань суттєво подорожчав, і щоб погасити цю різницю, уряд додав ще один мільйон 375 тисяч гривень. Окрім того, нині будують більші за метражем квартири. Тож людям пропонують доплачувати за додаткові метри. Місцева влада розглядає й варіант покриття 50 відсотків різниці з міського бюджету, **повідомляє наш власний кореспондент Віра ШПИЛЬОВА.**

НАСТУПНОГО ТИЖНЯ

❒ Верховна Рада працюватиме у пленарному режимі.

❒ У Києві в народному сквері ім. В. Чорновола біля пам'ятного знаку, присвяченого референдуму за Незалежність, відбудеться мітинг із нагоди Дня Всеукраїнського референдуму за Незалежність.

❒ У Національному палаці мистецтв «Україна» відбудеться ювілейна сесія Загальних зборів НАН України, присвячена 90-річчю від дня заснування Національної академії наук України.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Підготовка до роботи у виборчкомах

Комітет з питань державного будівництва та місцевого самоврядування рекомендував парламенту прийняти за основу законопроект «Про попередню підготовку членів виборчих комісій». Законопроектом пропонується встановити правила проведення попередньої підготовки осіб, які мають намір працювати у складі окружних, територіальних виборчих комісій під час проведення виборів Президента України, народних депутатів України, місцевих виборів, всеукраїнського та місцевого референдумів, для ефективного виконання повноважень членів відповідних виборчих комісій (комісій референдуму).

Під час обговорення проекту народні депутати зазначали, що фінансування претендентів до складу виборчих комісій передбачається здійснювати за рахунок коштів політичних партій та фізичних осіб, які проходитимуть таку підготовку. Крім того, пропонується, щоб ліцензування діяльності, пов'язаної з наданням послуг щодо навчання претендентів до складу виборчих комісій, а також контроль за додержанням ліцензійних умов проводився Центральною виборчою комісією.

Домашніх улюбленців доведеться зареєструвати

Комітет з питань охорони здоров'я підтримав законопроект «Про ідентифікацію та реєстрацію тварин». Народні депутати зазначали, що законопроект спрямований на визначення організаційних та правових засад ідентифікації та реєстрації сільськогосподарських тварин з метою контролю епізоотичної ситуації в Україні та забезпечення гарантованої безпечності тваринницької продукції для споживання населенням.

Наголошувалося також, що розробка законопроекту зумовлена необхідністю адаптації нормативно-правової бази України до законодавства Європейського Союзу в частині тих законодавчих актів, які зобов'язують власників тварин здійснювати заходи з ідентифікації та реєстрації тварин. А реалізація положень проекту має сприяти забезпеченню надійного контролю за станом здоров'я тварин, ветеринарно-санітарного стану господарств тощо.

За повідомленнями Інформаційного управління Верховної Ради.

***

Заступник голови Комітету Верховної Ради з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики Юрій Сербін і помічниця депутата Ольга Пойченко працюють над проектом закону України «Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ФОТОФАКТ

Фото прес-служби депутата.

Патріарх Православної церкви Єрусалима Теофілос III нагородив народного депутата України, голову Українського єврейського комітету, борця із ксенофобією й антисемітизмом Олександра Фельдмана орденом Золотого хреста за заслуги у зміцненні діалогу між світовими релігіями. Парламентарій став 37-м власником цієї високої церковної нагороди у світі. Традиційно орденом Золотого хреста нагороджують тільки глав держав, чий внесок у міжрелігійні відносини заслуговує визнання.

Чиновники обкрадають інвалідів

Чиновники–високопосадовці, створивши корупційні схеми, обкрадають людей з обмеженими фізичними можливостями. Про це заявив народний депутат Олексій Журавко (Партія регіонів).

Коментуючи повідомлення прес-служби СБУ про те, що 24 листопада слідче управління порушило кримінальну справу за фактом розкрадання бюджетних коштів, парламентарій зазначив: «До честі СБУ, вона таки відреагувала на інформацію про зловживання, перевірила факти й переконалася в їхній об'єктивності, порушивши кримінальну справу. Тепер справа честі для Служби безпеки — довести це до логічного завершення, зробити так, щоб люди, винні в розкраданні бюджетних коштів (а йдеться, як відомо, не про копійки, а про декілька десятків мільйонів доларів), понесли заслужене покарання».

Крім того, народний депутат зазначив, що влада, яка наживається, обкрадаючи інвалідів, — злочинна по своїй суті. А закликати «тих, до чиїх рук прилипли гроші, призначені для того, щоб хоч якось полегшити життя інвалідам, до сумління — заняття невдячне». Зло, за його словами, треба покарати — тільки так має бути в суспільстві, що називає себе демократичним, **повідомляє прес-служба Партії регіонів.**

Рада зможе працювати й без коаліції?

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Згідно із заявою Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, термін для відновлення демократичної коаліції закінчився. У середу, звертаючись до Президента, колишніх соратників по більшості та Блоку Литвина, вона, зокрема, заявила: «Якщо до кінця цього тижня не буде поновлена демократична коаліція і буде розгорталися досить важкий сценарій фінансово–економічної кризи у світі й на теренах України, ми шукатимемо інші варіанти та інші можливості. Тому що залишити країну в такий важкий момент без працездатного парламенту ми не маємо права. І без антикризових законів залишити країну не маємо права». Ось як коментують ситуацію представники політичних партій, представлених у парламенті.

Микола Тимошенко (КПУ):

— Не думаю, що коаліцію буде створено найближчим часом, тому що інтереси провідних політичних сил (передусім Партії регіонів і БЮТ) не збігаються. Усі питання фактично зводяться до одного: хто очолить Кабінет Міністрів? Що стосується нашої політичної сили — ми вести переговори про створення коаліції не готові. Думаю, що ми приречені на позачергові вибори. У січні, після Різдва, гадаю, Президент їх оголосить.

Однак до того часу парламент приречений працювати. Хоча б для того, щоб прийняти бюджет. Навколо цього питання треба об'єднатися. Який би цей бюджет був непопулярний, як би він кого не влаштовував, але його треба прийняти і показати, що в тяжку хвилину депутати спроможні об'єднуватися, консолідуватися і приймати життєво важливі, а не політичні рішення. Якщо це станеться, то цього року парламент свою місію виконає, бо забагато він прогуляв і змарнував часу у вічних інтригах, розмовах і домовленостях.

Валерій Баранов (Блок Литвина):

— Мені хотілося б, щоб була створена коаліція в будь-якому форматі, щоб робити справу, а не бовкати язиками. Думаю, всі вже дозріли до того, що треба відкидати свої політичні амбіції заради вирішення ситуації, що склалася нині в країні. Час об'єднуватися навколо роботи. Передусім ідеться про низку антикризових дій. Водночас слід напрацювати програму найнеобхідніших реформ. Цією темою добре володіють ті, хто нею займається, але її погано знає уряд. Але якби Кабмін зайнявся такою програмою, навколо неї можна було б гуртувати людей. Адже більшість сама по собі не може створитися. Її можуть створити тільки ті, хто керує парламентськими загонами. А це Юлія Володимирівна, Віктор Андрійович та Віктор Федорович. Це ключові гравці, від яких усе залежить. Усі решта — безликі кнопкодави.

Наша партія з першого дня пропонує створювати будь-яку дієву коаліцію, яка об'єднається навколо конкретного плану дій. Але в нашій країні нічого неможливого немає, тож навіть якщо коаліцію не створять, наступного тижня можливе ситуативне голосування. Хоча цьому, мабуть, заважатиме політична боротьба.

Лілія Григорович («НУ—НС»):

— Коаліція сьогодні — не самоціль. Нині на першому місці — злагоджена робота з виходу із кризи. Саме слово «коаліція» набуло, на жаль, негативного забарвлення... Нам уперше вдалося створити демократичну коаліцію, але депутати замість плідної співпраці півроку блокували трибуну, до того ж представники самої коаліції (маю на увазі БЮТ). На мою думку, в Прем'єр-міністра, яка дає «останнє українське попередження», немає усвідомлення, що саме є коаліція. У всьому світі це потужний інструмент для виконання своєрідного Євангелія — коаліційної угоди. Таке враження, що Юлія Володимирівна підходить до цього питання з бізнесової точки зору: отримав 51 відсоток акцій — і можна робити що хочеш, коаліційна угода вже ні до чого.

Я готова погодитися з тим, що казав Іван Кириленко декілька днів тому про створення так званої цивільної більшості, аполітичної, яка об'єднається не заради того, щоб когось у кріслі тримати, а щоб втримати український народ від соціального і, можливо, навіть політичного дефолту. Але ця більшість має бути соціально-національного спрямування. Вона має забезпечувати законодавчий супровід усіх тих викликів, які будуть виявлятися під час кризи — і фінансових, і економічних, і соціальних. Наголошую саме на соціальних, бо стабілізаційний фонд і фонд повернення вкладів ми забезпечили, але не подбали про громадянина.

На жаль, сьогодні парламент має дві великі фракції, які працюють на особу. А хто ж працює на Україну?

Михайло Чечетов (Партія регіонів):

— Нині можливі два політичні сценарії. Перший пов'язаний із реанімацією старої помаранчевої коаліції, можливо, в розширеному варіанті — з приєднанням Литвина і створенням нової коаліції. Інший варіант — вибори. Обрання нового глави парламенту не вирішує основне завдання — забезпечення ефективної, продуктивної роботи влади. Адже в нас із Президентом ніхто не рахується. Навіть Прем'єр-міністр, як ми бачимо, висуває йому ультиматуми про створення коаліції. Але й сам уряд, згідно з коаліційною угодою, перебуває в підвішеному стані. Тож основне завдання — якомога швидше відновити керованість державою. Для цього необхідно створити коаліцію, обрати Голову Верховної Ради і новий Кабмін, щоб всі могли злагоджено працювати.

Який із двох вищезгаданих сценаріїв ми оберемо, залежить від Президента. Сьогодні так звана золота акція в його руках.

Зауважу, що Партія регіонів категорично проти перевиборів, бо така постійна «стряска» не корисна для країни — відвертаються інвестори, економіка не може набрати необхідних темпів. Партія регіонів готова нині стати ядром коаліції, сформувати уряд на чолі з Віктором Януковичем і взяти на себе відповідальність за долю країни, вивести її з кризи. Але лише за умови, що наші союзники поділятимуть наші основні програмні принципи — відмова від НАТО, посилення російської мови тощо.

Валерій Камчатний (БЮТ):

— Я не робив би щодо створення коаліції невтішного прогнозу. Сьогодні тривають переговори. Юлія Тимошенко публічно закликала створити коаліцію у складі трьох фракцій — поновити угоду між БЮТ і «НУ—НС» і запросити Блок Литвина на всіх умовах, які він висуне. Цей варіант ми не повинні відкидати, і дуже хотілося б, щоб така конфігурація коаліції склалася. Бо якщо не вдасться сформувати більшість і обрати Голову парламенту, це створить загрозу існування України. Адже в умовах світової кризи відсутність парламенту, який оперативно реагував би на виклики і ухвалював відповідні законопроекти, що сприяли б вирішенню цих проблем, — просто самогубство.

Тож, думаю, в політичних керівників наших фракцій вистачить розуму, щоб домовитися. Час є до початку сесії, тобто до другого грудня. Практично — першого ще можуть проводитися остаточні зустрічі керівництва фракцій на погоджувальній раді для формування позицій і порядку денного. Відтак, час є. За українськими традиціями, в нас усе відбувається в останній момент. Тож маємо надію, що до вівторка певні розблокування відбудуться.

Записала Надія СМІЯН.

1 грудня — День працівників прокуратури

Завжди бути готовими до викликів часу

Прокурорам, слідчим, ветеранам, усім працівникам органів прокуратури України.

З нагоди професійного свята — Дня працівників прокуратури прийміть найтепліші вітання та побажання міцного здоров'я, благополуччя і родинного затишку!

Від вашої щоденної копіткої праці, усвідомлення громадянського обов'язку значною мірою залежить авторитет нашої держави, де шанують і неухильно виконують закони. Приємно, що серед вас працює багато висококласних фахівців, що гідно несуть звання прокурора, для яких почуття честі, справедливості й принциповості є сенсом життя. Про наші здобутки промовисто свідчать реальні справи — органам прокуратури України вдалося забезпечити виконання покладених на них конституційних функцій, зберегти об'єктивність та неупередженість при прийнятті рішень за фактами порушень законності. Лише упродовж поточного року внесено понад 120 тисяч актів реагування на захист прав і свобод громадян та інтересів держави, за якими притягнуто до різних видів відповідальності більш як 100 тисяч посадовців, винних у порушеннях закону. За актами прокурорського реагування відшкодовано понад 2 мільярди гривень, з яких понад 800 мільйонів — до державної скарбниці.

Зокрема, за фактами нехтування земельним законодавством цього року прокуратурою порушено 850 кримінальних справ, 70 відсотків з яких направлено до суду. Оскаржено 7 тисяч незаконних актів органів виконавчої влади із земельних питань. За документами прокурорського реагування притягнуто до відповідальності 4 тисячі осіб, з них 364 посадовці органів контролю. Заявлено понад 11 тисяч позовів до суду, якими повернуто 52 мільйони гривень. За втручання прокуратури вдалося уникнути незаконного відчуження 19 тисяч гектарів, повернуто до державної та комунальної власності 10 тисяч гектарів землі.

Але найголовніше те, що всупереч заявам та псевдосоціологічним дослідженням окремих діячів довіра людей до органів прокуратури невпинно зростає. Люди вірять у спроможність прокурорів своєчасно захистити їх порушене право та відновити справедливість. Лише цього року нами вирішено майже 300 тисяч звернень, у тім числі й майже 9 тисяч звернень та запитів народних депутатів України.

Особлива подяка всім ветеранам прокуратури, які протягом тривалого часу самовіддано виконували свою високу місію, сприяючи утвердженню верховенства права, передавали надбаний досвід і щедро ділилися мудрістю з молодим поколінням. Упевнений, що і сучасний прокурорський корпус збереже та примножить найкращі традиції своїх попередників!

Тож у цей святковий день бажаю вам завжди бути готовими до викликів часу, своїм професіоналізмом та безкомпромісністю у роботі сприяти розбудові незалежної та заможної Української Держави.

Нехай доля буде прихильною, щедрою на світлі та радісні дні!

Олександр МЕДВЕДЬКО,
Генеральний прокурор України.

Захисникам цінностей конституційного ладу

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Сподівання суспільства пов'язані з призначенням органів прокуратури сприяти гарантуванню верховенства права та чіткого дотримання Конституції й законів України в усіх сферах нашого життя. Прокуратура сьогодні виступає основою забезпечення правопорядку в державі, гарантом законності діяльності правоохоронних органів, застосування заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, дотримання прав ув'язнених в місцях позбавлення волі, належним представником інтересів держави та громадянина. Вважаємо, що успішне здійснення цього надзвичайно відповідального завдання значною мірою залежить від вашого сумління, компетентності та професіоналізму.

Працівники органів прокуратури своїм покликанням бути кращими правознавцями вирізняються серед інших юридичних професій високим рівнем професіоналізму та моральності, знанням законів. Це сприяє не тільки розв'язанню на основі законів конкретних питань правомірності поведінки громадян і посадових осіб, а й формуванню в Україні правової держави, підвищенню правової культури громадян, що є почесним та відповідальним завданням кожного працівника прокуратури.

Ми свідомі того, що на прокурорський корпус покладена особлива відповідальність за стан законності й правопорядку в Україні, і вона буде з кожним роком підвищуватися, оскільки цього вимагає суспільство.

Віримо, що ви й надалі оберігатимете цінності конституційного ладу, інтереси держави, кожного громадянина України, а прокуратура буде справді незалежним, політично незаангажованим державним органом, який забезпечить у часи економічної кризи гарантування верховенства права, прав і свобод людини.

В цей урочистий для працівників прокуратури день щиро сподіваюсь, що через всі негаразди ви змогли зберегти в собі почуття справедливості, найкращі людські якості, принциповість та відданість служінню закону, цим заслужили визнання і повагу як непохитні охоронці прав і свобод людини, законних інтересів держави.

Бажаємо вам подальшої плідної праці, творчого натхнення, успіхів і професіоналізму на вашому нелегкому шляху. Добра та щастя вам і вашим родинам!

З повагою,
Перший заступник Голови Верховної Ради України
Олександр ЛАВРИНОВИЧ.

Нових здобутків, сил та наснаги

Шановні працівники та ветерани органів прокуратури!

Прийміть, будь ласка, сердечні привітання та щирі побажання з нагоди професійного свята — Дня працівників прокуратури.

Професія працівника прокуратури — місія особливого суспільного значення й відповідальності. Значення її зростає ще більше у нинішній надзвичайно складний та відповідальний період, коли закладається фундамент правової держави, відбувається трансформація політичного устрою українського суспільства.

Переконаний, що високий професіоналізм, безкомпромісність працівників органів прокуратури, помножені на досвід і знання, сприятимуть піднесенню міжнародного авторитету нашої держави, її утвердженню, як демократичної та правової.

Великий уклін вам, наші дорогі ветерани прокурорської служби, за вашу відданість справі, знання, якими ви щедро ділитеся з молодим поколінням, що обрало цей нелегкий, але цікавий та важливий фах.

Бажаю вам нових здобутків і досягнень на професійній ниві, сил та наснаги у всіх починаннях.

Щастя, міцного здоров'я, нескінченного оптимізму й благополуччя вам та вашим родинам.

З повагою,
Сергій МІЩЕНКО,
голова Комітету Верховної Ради України з питань правової політики.

Парламентарії взяли на контроль ситуацію довкола Вадул-Сіретської митниці

«Те, що я почув на зустрічах від людей, прочитав у пресі про реорганізацію Вадул-Сіретської митниці, можна охарактеризувати як політичний бандитизм. Якщо комусь дуже сильно хочеться «сісти на цю митницю», то це не означає, що треба просто дезорганізовувати її роботу. Я уявляю, як нас оцінюють з того боку кордону», — заявив 25 листопада на прес-конференції у Чернівцях лідер Народної партії Володимир Литвин. Він додав, що докладе максимум зусиль, щоб надати політичного розголосу цій ситуації й привернути увагу до цього блюзнірства.

Також пообіцяв зробити депутатський запит щодо ситуації з реорганізацією Вадул-Сіретської митниці та звернутися до парламентського Комітету з питань податкової та митної політики щодо забезпечення контролю за розглядом цього питання.

Аналогічне звернення до **голови парламентського Комітету з питань податкової та митної політики Сергія Терьохіна** з пропозицією взяти під парламентський контроль ситуацію довкола ліквідації Вадул-Сіретської митниці, звільнення її керівника та доцільності створення нової митниці у Чернівцях 25 листопада зробив **заступник Голови Верховної Ради Микола Томенко.**

До цього письмово свою точку зору про недоцільність ліквідації Вадул-Сіретської митниці до голови Держмитслужби довів **перший віце-прем'єр Олександр Турчинов.**

Звернення до Прем'єр-міністра, глави РНБО та голови Держмитслужби з проханням скасувати наказ про ліквідацію Вадул-Сіретської митниці, як необгрунтований та економічно недоцільний, направили Чернівецька обласна та Глибоцька районна рада.

Начальник Вадул-Сіретської митниці, генерал, депутат обласної ради Микола Салагор оскаржує рішення про ліквідацію митниці та своє звільнення в судовому порядку. Він вважає, що реорганізацію митниці, яка працює понад 60 років, затіяли з метою його усунення з посади.

Член БЮТ Микола Томенко теж стурбований ситуацією, що склалася останнім часом навколо реорганізації митних органів. Зокрема, він звертає увагу на низку публікацій у ЗМІ, присвячених ліквідації Держмитслужбою України Вадул-Сіретської митниці та створення замість неї Чернівецької митниці з місцем розташування у Чернівцях.

Томенко переконаний, що Вадул-Сіретська митниця є основним донором бюджету Глибоцького району Чернівецької області, а перенесення адміністративних органів митниці до Чернівців негативно позначиться на соціально-економічному розвитку цього району. Так, Микола Томенко звернув увагу на рішення Чернівецької обласної ради, згідно з яким перенесення митниці до обласного центру є економічно недоцільним, оскільки потребуватиме щонайменше 60 млн. грн. на спорудження нових приміщень, 5 млн. грн. — для виплати допомоги на звільнення.

«Такі видатки в умовах економічної кризи в Україні є недоцільними. Ліквідація митниці не сприятиме стабільності, негативно вплине на співпрацю з прикордонними регіонами Румунії, спричинить безробіття серед місцевого населення у Глибоцькому районі Чернівецької області, який є одним з найбільш постраждалих внаслідок стихійного лиха, що сталося в липні 2008 року», — зауважив Микола Томенко.

Сергій СУЛИМА.

ФОТОФАКТ

Фото Олексія КАВУНА.

Керівник громадського об'єднання «Українська платформа» народний депутат України Павло Жебрівський (на знімку в центрі) і ректор Житомирського державного університету Петро Саух вручили нагороди командам, які перемогли у змаганнях з міні-футболу, баскетболу та волейболу серед вузів Житомира на кубок цього громадського об'єднання.

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Трайдука М. Ф.:

Тіміргалєєва Артура Леонідовича (номер посвідчення 325/05),

Єфіменка Віктора Івановича (номер посвідчення 325/ 12),

Мірошниченка Валерія Миколайовича (номер посвідчення 325/14),

Щербини Віталія Петровича (номер посвідчення 325/ 15),

Желізняка Віктора Володимировича (номер посвідчення 325/19),

Лукаша Миколи Миколайовича (номер посвідчення 325/ 20),

Климюка Ігоря Тарасовича (номер посвідчення 325/25),

Фортуни Вадима Олександровича (номер посвідчення 325/ 27);

народного депутата України Шмідта М. О.:

Нагинайла Владислава Валентиновича (номер посвідчення 448/03),

Гарнеця Сергія Володимировича (номер посвідчення 448/07).

Управління кадрів.

Лише упродовж поточного року внесено понад 120 тисяч актів реагування на захист прав і свобод громадян

Аграрії Харківщини придбали з початку року сільгоспмашин на суму, яка в 1,8 разу перевищує аналогічний минулорічний показник *(Укрінформ)*

Чехія зацікавлена в активізації співробітництва з Одеською областю — Посол Чеської Республіки в Україні *(Укрінформ)*

У НОМЕР

➤ *ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСТЬ*

Пам'ять без кордонів

Міжнародна асоціація офіцерів спецпідрозділів з боротьби з організованою злочинністю «Центр» подбала про дозвілля дітей та родин працівників міліції, які загинули при виконанні службових обов'язків. За її сприяння сім'ї з України, Російської Федерації, Білорусі та Молдови, а також курсанти Київського національного університету внутрішніх справ та учні юридичного ліцею, що діє при університеті, мали змогу відпочити в санаторному комплексі одного з наймальовничіших місць Молдови — Вадул-луй-Воде. Цю соціальну акцію взяли під патронат уряд та МВС Республіки Молдова.

Гості ознайомилися з історичними та культурними пам'ятками Кишинева, відвідали музеї та монастирський комплекс «Капріяна», в якому відправили поминальну службу за загиблими правоохоронцями. Курсанти поклали квіти до пам'ятника працівникам міліції, які загинули при виконанні службових обов'язків.

Гроші брали, а вантажі не охороняли

Державна інспекція з контролю за цінами в області провела планову перевірку Запорізького загону воєнізованої охорони ДП «Придніпровська залізниця» і встановила, що це підприємство належним чином не виконувало своїх обов'язків перед клієнтами. Хоча й у повному обсязі брало плату за охорону номенклатурних вантажів. А оскільки всіх вантажів не охороняли, то тільки за період з 12 червня по 17 серпня загін воєнізованої охорони безпідставно отримав 21,6 тисячі гривень. У зв'язку з цим облдержцінінспекція застосувала до Придніпровської залізниці економічні санкції на суму 64,8 тисячі гривень.

Микола МАНЬКО.

➤ *ЛУГАНСЬК*

Найпопулярніший штраф — за порушення правил стоянки

За перший тиждень запровадження нових штрафів луганські даішники зафіксували 2830 порушень, стосовно яких складено протоколи на суму 832 тис. грн. Найчастіше водії порушували правила стоянки і зупинки, правила проїзду перехресть, а також неправильно намагалися зробити обгін. Покарання великими штрафами, однак, не всі сприймають всерйоз і сідають за кермо в нетверезому стані. За керування автомобілем у п'яному вигляді тільки за один тиждень було оштрафовано 97 водіїв.

Алла АНТІПОВА.

Злодіям до вподоби квартирні крадіжки.

Незабаром їх буде ще більше

АКТУАЛЬНО

Від злодіїв найбільше потерпають ті, хто через економічну кризу забрав з банків заощадження і тримає їх удома. В столиці, приміром, міліцейський наряд виїжджає на «квартирні виклики» до п'ятдесяти разів за чергування. Злодії тягнуть усе: від грошей до одягу. Однак незабаром, побоюються правоохоронці, пограбувань може стати значно більше.

Киянка Людмила Василівна позбулася усіх заощаджень —це майже 20 тисяч гривень. Днями ці гроші вона зняла з банківського рахунка. Злодії проникли до квартири у проміжку між 18.30—19.00 годиною.

— Ці півгодини квартира перебувала без нагляду — я разом з донькою пішла в магазин, а чоловік ще не повернувся з роботи, — каже Людмила Василівна. — Все це свідчить про те, що грабіжники довгий час вели спостереження за нами. Працівники міліції, які прибули на виклик, детально обстежили помешкання, склали протокол та з ним і відбули.

— На жаль, такі випадки не поодинокі, — розповідає працівник Центру зв'язків з громадськістю столичної міліції Наталя Сторожик. — Тільки за листопад по Києву було зафіксовано 188 заяв про квартирні крадіжки, 31 з них було розкрито. До 70% усіх пограбувань скоюють приїжджі з інших міст. Найбільше їх — із сусідніх з Київською областей — Чернігівської, Житомирської та Черкаської. Якщо одразу, по гарячих слідах, не розкрити крадіжку, потім знайти злодія надзвичайно важко.

Правоохоронці радять замінити вхідні двері на металеві, встановити не менш ніж два замки. А також пам'ятати про прості заходи обережності — зачиняти кватирки і балконні двері, встановити грати на вікнах.

За словами Наталі Сторожик, ті, хто зараз забрав гроші з банків, щоб зберегти готівку вдома, розмірковуючи, що так надійніше, помиляються. Як показує практика, у столичних злодіїв особливий нюх на великі суми, які зберігаються у квартирах. До того ж обкрадають здебільшого середній клас.

Досить цікавим є те, що сьогодні в категорію крадіжок, на які закон дозволяє «заплющити очі», потрапляють такі, в яких злодії поцупили «добра» і готівки загалом на суму до 772 грн. За багатьма заявами про крадіжки особистого майна, якщо сума викраденого оцінюється не вище за вказану раніше, в порушенні кримінальної справи відмовляють, і злочинців, відповідно, ніхто не розшукує, займаючись серйознішими справами.

У міліції вважають, що жертвами квартирних крадіжок найчастіше стають через недбалість. Щоб зберегти майно від непроханих гостей, правоохоронці радять замінити вхідні двері на металеві, встановити не менш ніж два замки. А також пам'ятати про прості заходи обережності — зачиняти кватирки і балконні двері, встановити грати на вікнах. Однак найкраще захищає майно сигналізація. Установка системи коштуватиме 300—400 дол., а щомісячна плата — 100—150 грн. Необхідно користуватися послугами державних охоронних структур. Вони приїжджають на місце щонайбільше через сім хвилин після сигналу тривоги і мають право носити зброю. Втім, у міліції стверджують, що можна встановити й імітацію сигналізації. Вона відлякує злодіїв. Собака теж не дасть пограбувати квартиру. Однак застрахувати себе від усіх ризикованих ситуацій практично неможливо.

Отож, **якщо ваше житло пограбували, в жодному разі не заходьте до нього.** Попросіть сусідів викликати міліцію. Поки прибуде наряд, наглядайте за помешканням і не пускайте туди сторонніх осіб.

Олександр ПЕКНИЙ.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Що ти робиш у моїй сумці?

МОЯ ХАТА СКРАЮ

Сьогодні часто можна почути повідомлення про те, що рівень злочинності стрімко зростає на тлі безробіття. Проте доти, доки у твою кишеню не залазить злочинець, ця інформація тебе аж ніяк не бентежить. Така в нас народна філософія.

Переконатися в цьому на власному досвіді довелося авторці цих рядків. Штурмуючи ввечері тролейбус, я раптом відчула, що в мою сумку хтось намагається залізти. Повернувшись, побачила, що стою в оточенні, як би це політкоректно сказати, осіб ромської національності, які, користуючись тим, що втомлені роботою люди думають лише про те, щоб упихнутися у тролейбус, витягають з кишень та сумок гаманці та мобільники. Обурившись таким нахабством, я запитала в злодійки: «Що ти робиш у моїй сумці?» Але докорів сумління у неї моє запитання не викликало. Крадійка просто відійшла назад на зупинку чекати наступного тролейбуса, а з нею і її товаришки. Але вразило мене в цій, здавалося б, банальній ситуації інше. Жінка, котра зі мною входила до тролейбусу і бачила, як мене намагалися обікрасти, докірливо сказала: «Що ти в неї питаєш? Хіба сама не знаєш, що вони роблять у сумках?» З такою позицією наших громадян грабунки безперечно триватимуть. А пересвідчилася я у цьому вже через два дні, коли на тій самій зупинці побачила юрбу тих самих злодійок.

Тетяна ПАСОВА.

ФОТОФАКТ

Галерея антикварного мистецтва «Боско», що показала влітку київській публіці маловідомі графічні роботи Далі й Шагала, нині на новій виставці вперше знайомить відвідувачів із предметами мистецтва найяскравіших стилів кінця XIX — початку XX століть, позиченими з приватних колекцій і в Музею історії Києва.

Фото Олександра КОСМАЧА (Укрінформ).

На тарифних питаннях поставили хрест

Депутати Київської міської ради не підтримали проект рішення про зниження тарифів на проїзд у пасажирському транспорті до однієї гривні. За внесений фракцією БЮТ проект свій голос віддали 58 депутатів. З них: 31 депутат із фракції БЮТ, 14 — представники Блоку Кличка, 11 — Блок Литвина та два — з Блоку Катеринчука. У свою чергу Партія регіонів, Блок Черновецького, ГАК та позафракційні депутати участі у голосуванні не брали.

Натомість силою у 98 депутатських голосів було прийнято проект «Про додатковий соціальний захист окремих верств населення міста Києва». Це означає, що ще 150 тисяч киян користуватимуться громадським транспортом «на дурняк». Упереше надаватиметься право безплатного проїзду метрополітеном усім без винятку столичним пенсіонерам. До «пільговиків» також записали міліціонерів, податківців та співробітників Служби безпеки України. Вони також користуватимуться безплатно всіма видами громадського транспорту, окрім, звичайно, маршруток і таксі.

— Таким чином, — каже Алла Шлапак, голова постійної комісії Київської ради із соціального захисту, — кількість киян, які користуватимуться безплатно проїздом у комунальному транспорті, сягатиме 700 тисяч осіб. Ціна для бюджету складе близько 20 мільйонів гривень.

А в прес-службі депутатської фракції БЮТ у Київській міській раді «Голосу України» повідомили, що відступати не збираються. І вже з майбутнього тижня почнуть роботу над новими проектами щодо зменшення вартості проїзду.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Сергій КУНІЦИН: «Я радий, що не помилився, коли голосував за створення парламентської газети»

Наслідки економічної кризи уже відчули на собі севастопольці. Те, як мінімізувати негативні тенденції того, що відбувається, журналісти «Голосу України» обговорили на зустрічі з головою Севастопольської міськдержадміністрації Сергієм Куніциним після засідання міського антикризового комітету.

Нагадаємо, ще 11 листопада депутати міськради зобов'язали антикризовий комітет розробити план заходів стосовно подолання наслідків фінансово-економічної кризи й подати його на затвердження грудневої сесії міськради.

На засіданні підлеглі Сергія Володимировича говорили про зниження рівня промислового виробництва, приховане безробіття, борги підприємств перед Пенсійним фондом, загрозу невиконання бюджету. Фахівці також попереджають про ймовірність зменшення бюджету-2009 порівняно із сумою доходів міської казни в році нинішньому. Фінуправління робить невтішний висновок: необхідних розрахункових 350 мільйонів гривень на дотації комунальним підприємствам з міського бюджету може не виявитися. Підводячи підсумок першому засіданню антикризового комітету, керівник міста дав своїм підлеглим три «домашні завдання»: працювати з недбалими керівниками підприємств; аналізувати інформацію, що надходить з банків; надавати допомогу малому бізнесу.

«Поки що ситуація під контролем, — зазначив Сергій Куніцин, — але тривожні чинники є. Тактику визначено. А стратегією для нас є проект вільної економічної зони. Спеціальний економіко-правовий режим Севастополю необхідний як повітря. Щоб кризу перемогти!»

У розмові з журналістами парламентського видання Сергій Куніцин також зауважив, що лідери профспілкового руху занепокоєні випадками звільнення працівників «за власним бажанням», що почастішали в місті. На це заступник головного редактора «Голосу України» Леонід Бровченко розповів, що наша газета допомагає своїм читачам долати подібні та багато інших проблем, які провокує криза. Для цього на сторінках видання кваліфіковані правознавці консультують читачів, як грамотно скласти й юридично правильно подати позов у випадках порушень законних прав і свобод. А квитанція про річну передплату на парламентську газету гарантує тим, хто звертається, не тільки консультацію, а й одержання практичної допомоги.

Підсумком зустрічі журналістів з головою СМДА стала домовленість про подальше розширення і зміцнення співробітництва між владою приморського міста і редакцією парламентського видання.

Микола МАГДИЧ.

Севастополь.

На знімку: голова Севастопольської МДА Сергій Куніцин і заступник головного редактора «Голосу України» Леонід Бровченко під час зустрічі.

Фото автора.

1 грудня — Всесвітній день боротьби зі СНІДом

Поширення епідемії триває

1,63% дорослого населення України інфіковано ВІЛ

А це значить, що епідемія в нашій країні набирає сил. З кожним роком вона зростає на 10—15%, каже директор Українського центру профілактики і боротьби з ВІЛ\СНІД Алла Щербинська. За її словами, зроблено дуже мало, щоб ситуація в країні стабілізувалася. Хоча кількість інфікованих у цьому році трохи зменшилася... Серед причин, які заважають вирішенню проблеми, експерт називає недостатню систему поінформованості населення (бракує соціальної реклами), недостатнє фінансування профілактичних заходів, слаборозвинену інфраструктуру медичної та соціальної допомоги. Спеціальні заклади, куди може звернутися людина, розташовані в містах та обласних центрах.

Перші випадки ВІЛ-інфекції в Україні були зареєстровані в 1987 році. За цей час від СНІД померло 14 025 українців. Станом на жовтень цього року в країні офіційно зафіксовано 137 973 випадків ВІЛ-інфекції. Проте, за оціночними даними, в Україні ВІЛ-позитивними є 440 тисяч осіб. Майже п'ята частина всіх інфікованих хворі на СНІД.

Основні шляхи зараження — через голку, передавання ВІЛ-інфекції від матері дитині та статевий шлях. Останній зараз є одним із поширених і становить понад 38% від усіх випадків зараження.

Єдиний спосіб дізнатися, чи є в організмі ВІЛ, — пройти спеціальне тестування. За нашим законодавством, цей тест є добровільним, безплатним та конфіденційним. У нашій країні приділяється багато уваги саме лікуванню та допомозі вже інфікованим людям і хворим на СНІД, констатує Алла Щербинська. Проте недостатньо ведеться профілактична робота, інформування населення про шляхи передачі небезпечної інфекції та роз'яснення, як її уникнути. І хоча існує спеціальна національна програма, цією проблемою опікуються переважно недержавні організації та фонди.

У світі не придумали ще кращої протидії ВІЛ/СНІД, окрім профілактики та інформування населення, — каже керівник проекту "Українське медіа-партнерство у боротьбі з ВІЛ/СНІДом" Костянтин Рижков.

Аби не попасти в тенета епідемії, ще раз нагадують фахівці, треба бути обачним у статевих стосунках, користуватися засобами індивідуальної контрацепції, за потреби використовувати лише одноразові шприці.

Географія розповсюдження епідемії по регіонах країни різна: найбільше потерпають Одеська, Миколаївська, Дніпропетровська, Донецька області, Київ та Севастополь. Більш-менш спокійна ситуація на Західній Україні. Але інфекція розповзається по країні. Сьогодні Запорізька, Черкаська, Харківська області наближаються до епідпорога.

З 2004 року стартувала п'ята національна програма профілактики ВІЛ/СНІДу, яка передбачає впровадження антиретровірусної терапії. Антиретровірусні препарати припиняють розвиток вірусу, і хвороба стає менш небезпечною. Ці ліки дають можливість ВІЛ-інфікованому на стадії СНІДу хай не цілком вилікуватися, але нормально почуватися, вести соціальний спосіб життя. Ця терапія фінансувалася Глобальним фондом і була ініційована Кофі Аннаном, тодішнім Генсекретарем ООН. У рамках програми Україна отримала 92 млн. доларів на п'ять років на подолання епідемії.

Ольга ВІТЕР.

На знімку: у Львові двадцять молодих українських дизайнерів у рамках програми «Мистецтво проти СНІДу» показали свої тематичні колекції.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

Африканці вчитимуть мову

Угоду про співпрацю підписали керівники чотирьох університетів Республіки Чад і Тернопільського державного технічного університету. Випускники вузів Чаду з дипломом бакалавра після річних підготовчих курсів навчатимуться у магістратурі та аспірантурі. Угодою передбачається також, що тернопільські науковці можуть викладати безпосередньо в університетах Чаду. Для цього їм доведеться опанувати французьку. Оскільки у кількох тернопільських вузах вже навчається чимало іноземних студентів, у місті хочуть збудувати сучасне студентське містечко.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Ціла гірлянда свят газифікації

Блакитне паливо прийшло одразу в п'ять сіл Сімферопольського району: Лікарственне, Водне, Пожарське, Прудове й Кольчугине, де напередодні запустили міні-котельню в лікарні. Сьогодні підключать газові мережі в селищі Совєтському. Наступного тижня — в Ленінському і Джанкойському районах. Зовсім недавно менше чверті кримських сіл було переведено на блакитне паливо. Нині цей показник наблизився до 40 відсотків завдяки спільним зусиллям уряду й Верховної Ради автономії, **інформує наш кримський кореспондент Віктор ХОМЕНКО**.

ФОТОФАКТ

Учора в Українському інституті національної пам'яті його голова академік Ігор Юхновський із вдячністю прийняв унікальні матеріали доби Української Народної Республіки — тогочасні видання, карти, рукописи — для створюваного музею УНР від громадянина Франції Сержа Гетца (ліворуч).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

СВІТ КОРОТКО

РОСІЯ

Вводяться продуктові картки «для бідних»

З січня 2009 року в Росії можуть бути введені продуктові картки для бідних. Про це заявив «Голосу України» голова комітету з соціальної політики Думи Андрій Ісаєв. Держдума підготувала законопроект, і, за розрахунками, допомога найбіднішим обійдеться державі в 10 млрд. рублів.

Російські політики не пов'язують «ініціативу для бідних» з нинішньою економічною кризою в країні, а навпаки, стверджують, що такі програми є у всіх країнах світу. «Це буде адресна допомога», — підкреслив депутат Ісаєв. Її мета — згладити наслідку зростання цін на продукти харчування. У населених пунктах відкривається мережа спеціальних продуктових магазинів, а місцева влада встановить майновий ценз «бідних». «За основу планується взяти нині діючі магазини для ветеранів і інвалідів», — підкреслив Андрій Ісаєв. Однак у російських умовах створити мережу подібних магазинів, що працюють за безготівковим розрахунком, — нереально. Тому незаможним громадянам будуть роздавати талони або збільшувати пенсії.

У той же час навряд чи бюджетні кошти дійдуть до бідних. Виділені федеральним центром гроші для бідних йдуть, як правило, на те, щоб заткнути діри в бюджеті. А магазини для ветеранів не будуть торгувати собі на збиток. Реальність така, що, незважаючи на мільярдні прибутки від продажу газу і нафти, бідних у Росії стає дедалі більше, відрив у доходах, у споживанні між мільйонами бідних громадян і невеликою групою багатих збільшується в геометричній прогресії.

Віктор ТИМОШЕНКО.

ТАЇЛАНД

Нові сутички між поліцією і опозицією

Сутички відновилися після того, як прем'єр-міністр Таїланду оголосив про запровадження в районі обложених аеропортів надзвичайного стану. Озброївшись металевими палицями і камінням, учасники акції протесту перекрили дороги, що ведуть до головних повітряних воріт країни, які залишаються закритими відповідно з вівторка і середи.

Нагадаємо, Україна також відмінила кілька рейсів у Таїланд, а нашим громадянам рекомендують не відвідувати цю країну. Тим часом експерти пророкують, що економічні втрати Таїланду сягнуть 2,8 трлн. доларів, якщо блокада аеропортів триватиме протягом місяця. У такому разі річне зростання ВВП країни скоротиться до 4 відсотків, а робочих місць позбудуться десятки тисяч осіб.

МУМБАЇ

Захоплюючи готелі, терористи прагнули взяти якнайбільше заручників-іноземців

П'ятизірковий готель «Трайдент-Оберой», в якому терористи, що атакували столицю індійського штату Махараштраю Мумбаї (Бомбей), більше доби тримали заручників, тепер перебуває під цілковитим контролем федеральних сил. Двоє бойовиків, що забарикадувалися в готелі, знищені співробітниками індійського «спецназу». За наявною інформацією, бандити могли заселитися в готель за кілька днів до нападу на місто під виглядом звичайних постояльців. Тим часом на момент, коли верстався номер, була невідома доля заручників у єврейському центрі в Мумбаї, приміщення якого захопили озброєні терористи. Раніше повідомлялося, що бандити вбили чотирьох євреїв і готується штурм будинку «спецназом».

Зараз більше десяти тисяч хворих на СНІД, за словами Алли Щербинської, отримують антиретровірусну терапію

ДЕНЬ

ГОЛОС УКРАЇНИ № 229 (4479)
СУБОТА, 29 ЛИСТОПАДА 2008

У новому альбомі Адріано Челентано одна пісня присвячена Чорнобильській трагедії *(Укрінформ)*

Словацький парламент прийняв рішення про замороження зарплати депутатам і керівникам окремих державних установ *(Укрінформ)*

Послання

Вселенського Патріарха Варфоломія I з нагоди 75-ї річниці Голодомору в Україні Всьому побожному українському народові

Улюблені діти Церкви — дорогі українці!

За Божим Промислом, маємо знову нагоду звернутись до Вас з батьківським словом. Материнська Церква — Вселенський Константинопольський Престол знову звертається до Вас, щоби розділити з Вами не тільки радість, а й смуток, спричинений Голодомором.

Щораз частіше назавжди покидають рідні домівки, своїх дітей, внуків і правнуків ті нечисленні сини і дочки українського народу, яким Господь Бог допоміг вижити в час всеукраїнської трагедії — Голодомору 1932—1933 років. Тому наше слово найперше звернене до української молоді, як майбутнього української держави.

Разом з Вами ми прагнемо осмислити не тільки число замордованих голодом українців, а перш за все — причини, що довели до трагедії. Дослідження політичних і соціальних причин залишимо для світських вчених. Ми ж спробуємо поглянути на Голодомор з погляду Церкви. Як сталось, що в Україні, яка ще від античних часів поставляла хліб до країн, що відчували його брак, сама стала голодувати, до того ж голодувати в мирний час так, як не голодував жоден народ Європи у часи воєн?

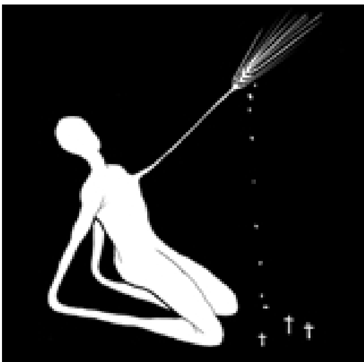
Влада новоствореної держави на теренах поваленої імперії підмінила Вифлеємську зорю своєю кривавою, а замість Христової багряниці, що увібрала в себе Святу Кров Спасителя світу і яка була, і є хоругвою, що веде до вічного життя, і за якою завжди йшли віруючі люди, замайорів червоний стяг, що зробив невидимою невинну кров кращих синів і дочок твого народу.

Діставши до своїх рук владу, насильник не дбатиме про добро керованого ним корінного народу, не пошанує його духовних, культурних і матеріальних цінностей. Він добре знає, що рано чи пізно народ прозріє і скине з себе ярмо. Тому для довгого панування треба стероризувати титульну націю. Збережені історичні документи колишнього Радянського Союзу рясніють відомостями про національність репресованих. Переважна більшість знищених, ув'язнених чи виселених — українці, до того ж національно свідомі або господарі. Натхненниками, організаторами, керівниками і основними виконавцями знищення українців були ті, яких можна схарактеризувати **словами Ісуса Христа:** ***«Ваш батько — диявол... Він був душогуб споконвіку...» (Ів. 8:44).***

Три Голодомори, репресії, війна мали стати для Тебе, український народе, спонукою для духовного очищення, морального вдосконалення, повернення до прабатьківської християнської традиції з її власною Церквою та внутрішньою християнською духовністю, а не принесеною зовнішньою, формальною християнськістю, що межує з обрядопоклонінням. І наш візит до Києва на святкування 1020-ліття Хрещення України-Руси показав нам дійсних синів і дочок Української Церкви, які моляться до Бога, а не до людини, навіть якщо вона займає високе становище. Ми побачили, що навіть жахи XX століття не зламали хребта нації, не зробили з українця раба і послушного виконавця чужих намірів.

Закликаю всіх повернутися обличчям до Києва, до українських духовних релігійних і культурних святинь, до українського народу: в усіх, народжених в Україні — одна мати Україна, якій всі без винятку мають служити: і наділений владою, і «маленький» громадянин. **Згадайте слова Спасителя:** ***«Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє, і кожне місто чи дім, поділені супроти себе, не втримаються» (Мт. 12:25).***

Дорогі українці! Ваше минуле — чи радісне, переможне, чи сумне і трагічне, а особливо Голодомор — завжди буде з Вами, навіть коли Ви старатиметеся забути, применшити чи спотворити його на догоду сусідам. Вас стосуються **слова Апостола Павла:** ***«Браття, кожен із вас, в якім стані покликаний був, хай у тім перед Богом лишається!» (I Кор. 7:24).*** Ваше покликання — бути добрими християнами в давній українській церковній традиції і громадянами України, а також одностайно свідчити перед світом про трагедії українського народу у XX ст., особливо про Великий Голодомор 1932—1933 років. Це Ваш обов'язок перед пам'яттю своїх прадідів, дідів і батьків, бо у світовій історії за весь час існування людства не було такої трагедії, щоби за один мирний рік знищити більше людей однієї нації, ніж було знищено за кілька років війни. І хто що б не казав, як би не намагався применшити зло, це явна ознака геноциду.

Діти Христової Церкви — дорогі українці! У дні вшанування пам'яті жертв Великого Голодомору 1932—1933 рр. особливо у його 75-ту річницю. Ваша Материнська Церква — Вселенський Константинопольський Патріархат сумує разом з Вами і складає глибоке та щире співчуття усім Вам і Президентові України п. В. Ющенку, репрезентантові України перед світом, через наполегливі старання якого світ щораз більше довідується про страшну трагедію українців у XX ст. Ми підносимо до Господа нашого Ісуса Христа наші молитви і просимо, щоби Всеблагий Спаситель упокоїв душі всіх замордованих Голодом в оселях Святих і прийняв їх до сонму Своїх Мучеників як невинно убитих. Хай їм буде вічна пам'ять, а на Вас, усіх живих зійде Небесне благословення Всевишнього!

Фанар, 20 листопада 2008 року.

ВАРФОЛОМІЙ,
Архієпископ Константинопольський і Вселенський Патріарх.

ФОТОФАКТ

У Торонто, в Королівському музеї Онтаріо, відкрилася виставка «Стародавня Україна: загадки трипільської культури», присвячена 75-й річниці Голодомору 1932—1933 рр. в Україні, в якій взяла участь Катерина Ющенко.

Фото Михайла МАРКІВА (прес-служба Президента України).

Червона картка для Бакая

Феміда виявилася неприхильною до екс–керівника ДУС Ігоря Бакая: Верховний Суд скасував постанови Печерського й Апеляційного судів Києва про закриття кримінальної справи, порушеної проти нього у зв'язку зі зловживанням службовим становищем і перевищенням службових повноважень.

Нагадаю, за даними МВС, своєрідне використання «Ігорьком» (так називав його тодішній Президент) «теплої» посади коштувало державі понад 350 мільйонів гривень збитків. Чотири роки тому про незаконне відчуження державного майна — столичних готелів «Дніпро» й «Україна», Національного комплексу «Експоцентр України», багато говорилося і писалося, але ініціатор «операцій з нерухомістю», як і багато інших «героїв», спритно обміняв потенційні нари на затишне житло в столиці Росії. Замість суворого судового вироку він одержав рятівний паспорт з двоголовим орлом на обкладинці. Спрощеною процедурою придбання російського громадянства Москва нагородила Ігоря Бакая за «заслуги» перед Кримінальним кодексом України.

Колегія судової палати з кримінальних справ ВС ухвалила рішення про повторний розгляд «справи Бакая» у тому самому Печерському суді, але вже іншим судейським складом. На жаль, цей вердикт, винесений ще 16 жовтня, оприлюднили лише зараз. Відстрочка не тільки поберегла нерви колишнього земляка, а й відтермінувала його розшук: адже після нового рішення Верховного Суду громадянин РФ Бакай має «прикрасити» базу даних Інтерполу з червоною карткою. Зрозуміло, що така неприємність для нього не смертельна. Керівники Росії виявляють особливу «принциповість», коли треба насолити Україні, — навряд чи нам видадуть свого «заслуженого співвітчизника», але все ж таки прикра: Бакай знову опиниться у статусі невиїзного. На додаток до цього головного болю — автоматично поновлюється рішення про арешт майна новітнього «Бендера», рахунків у закордонних банках та цінних паперів.

Утім, до Національного бюро Інтерполу матеріали з Верховного Суду ще не надійшли. Якщо буде таке рішення, пояснили «Інтерфакс-Україна» в МВС, то там діятимуть відповідно до законодавства. Тобто «людину, котра ухиляється від слідства, буде оголошено в розшук, і вживатимуть заходів до притягнення її до відповідальності». З «людиною» зрозуміло. Цікаво, які санкції застосують до тих «адвокатів» із судових інстанцій, які припинили розслідування активної службової діяльності екскерівника ДУС?

Людмила КОХАНЕЦЬ.

СПОРТ

Момент, який відчув Маркевич...

Футбол. Кубок УЄФА. Груповий раунд. **Група В.** «Олімпіакос» (Греція, Пірей)—«Бенфіка» (Португалія, Ліссабон). 5:1.

«Галатасарай» (Туреччина, Стамбул) — «Металіст» (Україна, Харків). 0:1. Гол: Едмар, 81.

«Галатасарай»: Де Сантис, Мейра, Лінкольн, Барош (Юміт Каран, 70), Акман, К'юелл (Їлмаз, 79), Ашик (Озбек, 46), Саріоглу, Туран, Яман, Четин. **Тренер** — Міхаель Сиіббе.

«Металіст»: Горяїнов, Ганчарчик, Валяєв, Едмар, Слюсар, Обрадович, Майдану, Папа Гуйє, Девич (Тришович, 63), Бордіян (Конюшенко, 90), Коельо (Фомін, 80). **Тренер** — Мирон Маркевич.

Попереджено: Акмана, 19, Бароша, 56, Девича, 60, Ганчарчика, 85.

Арбітр — Яцек Гранат (Польща).

Стамбул. Стадіон «Алі Самі Йєн».

		В	Н	П	М	О
1.	«Галатасарай»	2	0	1	3—1	6
2.	«Металіст»	1	1	0	1—0	4
3.	«Олімпіакос»	1	0	1	5—2	3
4.	«Герта»	0	2	0	1—1	2
5.	«Бенфіка»	0	1	2	2—8	1

По-перше, харківський «Металіст» можна вважати своєрідним першопроходцем. Адже клуби з України раніше ще не зустрічалися з «Галатасараєм». По-друге, це була перша перемога харків'ян на виїзді за три роки їхніх виступів у розіграшах Кубка УЄФА.

У Стамбулі команда Мирона Маркевича показала насамперед дисципліновану гру в обороні. Та й контратакувала вона швидко та вправно. Саме один такий контрудар українського клубу на 81-й хвилині приніс йому успіх. А до цього призвела, можна сказати, мудрість і прозорливість тренера, який відчув момент, коли треба було провести заміну. Замість Коельо, котрому не давали розгулятися стамбульські оборонці, знаючи бомбардирський хист форварда, Мирон Богданович випустив Фоміна. Саме Руслан через декілька хвилин перебування на полі «заварив» оту духмяну і смачну для всіх нас «кашу». Але про це трохи згодом.

У першому таймі ми спостерігали гру на зустрічних курсах. Отже, «Металіст» не закрився на своїй половині поля, поводився гідно, пропонуючи досить активну гру. Хоча обидва суперники не вдавалися до «кавалерійських» набігів і виявляли достатню пильність та обережність. Через це, либонь, і великою кількістю гострих моментів похвалитися вони не могли.

Після відпочинку гості ще глибше відійшли до власних воріт. Чого гріха таїти, і нічия на полі «Галатасарая» — результат цілком задовільний. Однак харків'яни і про кращий, мабуть, думали, бо намагалися заманити суперника якомога ближче. І тоді спробувати завдати удару, як кажуть, із засідки. Але турецький вал дедалі потужніше накочувався на позиції «Металіста». Оборонялася вся українська команда й особливо багато роботи було в її воротаря. До слова, Горяїнов зіграв майже бездоганно.

Треба було щось робити. Тоді Маркевич і кинув у бій свіжі сили: флангового півоборонця Тришовича і нападника Фоміна. Поява останнього, як я вже зазначав, стала знаковою подією для гостей. Свіжий Фомін тільки те й робив, що намагався активно перешкоджати центральним оборонцям «Галатасарая». Саме він і примусив помилитися Сервета Четина, обігравши його і точною передачею вивів на ударну позицію колегу Едмара. А той, молодчина, не схибив.

Отже, у двох поєдинках «Металіст» набрав чотири очки і продовжує реально претендувати на вихід до плей-оф. Наступний матч «Металіст» проведе 3 грудня в Харкові, де прийматиме «Олімпіакос».

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ОБ'ЄКТИВ

21 листопада. Київ. ІІІ спеціалізована виставка «Етносезони-2008», на якій демонструється незвичайний декор, аксесуари та авторські вироби традиційні для народів світу.

22 листопада. У день проведення скорботних заходів до 75-х роковин Голодомору 1932—1933 років у Києві відкрили Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні.

23 листопада. Ужгород. Свято молодого вина «Закарпатське божоле-2008».

24 листопада. Івано-Франківськ. В обласному музично-драматичному театрі імені Івана Франка — прем'єра музично-драматичної фантазії «Задунаєць за порогом» за мотивами опери С. Гулака-Артемовського «Запорожець за Дунаєм» у виконанні театральної компанії «Бенюк і Хостікоєв».

25 листопада. Львів. Традиційний фестиваль української народної пісні «Співала бабуся» за участі творчих колективів та окремих виконавців віком до 18 років.

26 листопада. Київ. У рамках програми двостороннього співробітництва адміністрації Державної прикордонної служби України з Представництвом Європейської комісії в Україні відбулася урочиста церемонія передання найсучасніших переносних тепловізорів для підрозділів державного кордону.

27 листопада. Київ. Всеукраїнський форум усиновлювачів.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Миколи ЛАЗАРЕНКА, Андрія НЕСТЕРЕНКА та Укрінформу

ГОЛОС УКРАЇНИ № 229 (4479)
СУБОТА, 29 ЛИСТОПАДА 2008

Капітальні вкладення у сільське господарство Тернопільщини впродовж року зросли майже у 2,5 разу *(Укрінформ)*

Донецька залізниця завершила реконструкцію лікарні на станції Дебальцеве *(Укрінформ)*

У НОМЕР

ВІННИЧЧИНА

Священиків вишикували

— Ви — неохайний, ваша святосте, подбайте про свій зовнішній вигляд... — такого змісту зауваження довелося вислухати декому із священиків Вінницької та Могилів-Подільської єпархії від її керівника владики Симеона перед початком єпархіального зібрання духовенства.

За словами прес-секретаря Вінницької та Могилів-Подільської єпархії отця Владислава, зібрання священиків присвятили питанням дисципліни, культури спілкування священиків з прихожанами та убранству храмів. Перед його початком священиків вишикували, як солдатів в армії, і владика особисто перевірив їхній зовнішній вигляд. Усі зауваження брали «на олівець». Про високі вимоги архієпископа Симеона до зовнішності священиків добре знають служителі церкви. Кажуть, буває, у них перевіряють навіть... нігті. До того ж у Вінницькій та Могилів-Подільській єпархії владика запровадив заборону використовувати на похоронах, поминках, вінчаннях та інших заходах спиртні напої.

— Наступний рік для нашої церкви буде роком місіонерства, — уточнив отець Владислав. — Плануємо посилити просвітницьку й благочинну діяльність. Розпочнемо її на Різдвяні свята — у цей час у храмах почнуть збирати пожертви для дітей-сиріт і дітей із малозабезпечених сімей.

Віктор СКРИПНИК.

ОДЕЩИНА

Електронний щоденник стане грозою для двієчників

У чотирьох одеських школах почався експеримент із введення електронного журналу. Суть експерименту полягає в тому, що батьки зможуть одержувати на мобільні телефони інформацію про успішність своїх дітей через повідомлення SMS.

— Така послуга коштуватиме 10 гривень, — розповів заступник начальника управління освіти і науки Одеської міськради Ігор Перлов. — Батькам запропонують такі пакети послуг, як інформування про успішність, розклад шкільних занять, розклад дзвінків.

Кошти, отримані від надання послуги електронного щоденника підуть на зарплату фахівцеві, котрий здійснюватиме її надання.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

ПОЛТАВЩИНА

Дієвий засіб проти пацюків — використання євроконтейнерів

У Полтаві завершується другий, осінній, етап дератизації (знищення пацюків) житлового фонду. Виділені на це з міського бюджету кошти дали змогу значно скоротити популяцію гризунів. Отруту застосовують лише сертифіковану, про початок винищення у кожному будинку оголошується заздалегідь.

За словами заступника начальника управління ЖКГ Олександра Шпака, розповсюдженню гризунів перешкоджає встановлення дверей і решіток на вході до підвалу, здійснене комунальниками, — мешканці туди не скидають відходів, отже, пацюкам немає чим живитися. Проблемними лишаються сміттєпроводи — ще одне гніздо інфекцій. Управління ЖКГ нагадує: дієвий засіб проти гризунів — використання євроконтейнерів. Це допоможе уникнути багатьох небезпек, якими загрожує людині розповсюдження пацюків.

Дмитро СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Отче наш, благослови смиренних і прихисти нужденних!..

Майже 170 років злітають у небесну височінь золоті хрести над блакитними куполами сумської Пророко–Ільїнської церкви — одного з найдавніших духовних християнських центрів міста. Не втратив цей храм своєї чудодійної сили й нині.

Останнє диво, в яке сьогодні важко повірити, сталося у ньому 2 серпня нинішнього року, на свято Пророка Божія Ілії, коли благодійним обідом тут пригостили 2015 чоловік бездомних і незаможних — інвалідів, пенсіонерів і багатодітних малоімущих сумчан. І не пісною юшкою, якою держава вже майже два десятиріччя «лікує» всю націю, а повноцінним ситним обідом.

Настоятель храму протоієрей Володимир читає разом із мирянами передобідню молитву.

ТІЛЬКИ ЦИФРИ

Під час тієї благодійної трапези миряни з'їли 400 літрів борщу, 300 кілограмів картоплі, відповідну кількість фірмових котлет «по–сумськи», 20 кілограмів салату, 1,5 тисячі пиріжків, 80 кілограмів хліба і 30 кілограмів кондитерських виробів і, нарешті, випили 250 літрів хлібного квасу.

— Троє кухарів тоді пекли, смажили, варили і нарізали 12 годин безперестану, — каже староста храму Олександр Ковальов. — Майже стільки ж часу працювали вони і в день свята Преображення Господнього, коли нагодували 853 неімущих мирян.

Майже 3 тисячі обігрітих ласкою й увагою стражденних і голодних упродовж двох серпневих днів — ніяка не рекламна акція служителів тутешньої церкви на чолі з її настоятелем протоієреєм Володимиром, а лише вершина благодійного айсберга, який щодня будують десятки тисяч пересічних українців. На відміну від деяких «благочестивих» олігархів, що подають на копійку, а роздзвонюють на цілий мільйон, пересічні українці роблять це без галасу і марнославства, за покликом і велінням власного серця. Так, у деякі святкові місяці, як, скажімо, у серпні, тут годують обідами по п'ять тисяч людей, у звичайні — від двох до трьох тисяч. Причому, як уже згадувалося вище, за ресторанними критеріями. На перше — борщ і різноманітні бульйони та м'ясні супи, за винятком двох рибних днів. Другі страви також на рівні: гуляш, котлети, піджарка доповнені картопляним пюре, рисовою, гречаною та іншими кашами. На десерт завжди пиріжки з різноманітною начинкою й обов'язково компот чи узвар. І кожна страва — навіть для гурманів справжня розкіш. Пересвідчився особисто. Під час відвідин церкви, які припали саме на обід, мене разом майже із сотнею постійних відвідувачів почастували справжнім курячим бульйоном і гуляшем. Обидві страви настільки смакували, що від десерту — гарбузової каші — з великим жалем відмовився. Обід, якому завжди передує молитва, втретє проходив у щойно збудованій капітальній трапезні, розрахованій на 120 осіб.

— Майже стільки людей приходять до церкви погожої днини на благочинні обіди, — зазначає церковний староста. — Узимку їхня кількість зростає. Коли обіди залишаються, роздаємо всім бажаючим, Хто несе додому, бездомні, на жаль, трапезують за місцем своєї постійної «дислокації». Допомагаємо всім, чим Бог послав: теплим одягом, ліками.

Точної дати, коли почали займатися благодійністю, ніхто в церкві не пам'ятає. Та й чи існує в добра якийсь вимір у часі і просторі. Якщо душа болить від злиднів, нужди і хвороб ближнього — відкрий її і простягни руку допомоги тим, хто її потребує. Так і зробив настоятель Пророко-Ільїнської церкви Володимир. Спершу їх було двоє-троє, потім — п'ятеро, десятеро. Від сухої пайки відмовилися наприкінці 90-х, коли кількість нужденних зросла до двадцяти. Купили «вагончик» і там облаштували трапезну на 25 осіб. Їжу тоді варили в польовій кухні, яку подарувало командування однієї з військових частин. Згодом, коли кількість стражденних подвоїлася, облаштували додаткову трапезну під навісом. І ось тепер звели нову, яка майже щодня заповнюється вщерть. В обіді не відмовляють нікому: ні бездомним, ні колишнім ув'язненим, ні малоімущим, ні тим, хто тимчасово потрапив у скруту. Для кожного — і молодого, і старого — тут знайдеться добре, тепле слово і вільне місце за трапезним столом. Окрім п'яниць і дармоїдів — тих виганяють у три шиї. Раз і назавжди.

ТІЛЬКИ ЦИФРИ

Майже півроку в церкві столується колишній лікар, нині пенсіонерка Валентина Сергіївна. Прийшла сюди після операції на тазостегновому суглобі, яка «з'їла» всі її пенсійні заощадження. Та й біль у стегні не дає змоги стояти за плитою. Її подруга по нещастю, інженер за фахом, також пенсіонер–інвалід Світлана Петрівна, яку держава «ощасливила» 600–гривневою пенсією, 8 років живе зі штучною ниркою. За обідами приходить тричі на тиждень. Частіше не під силу. 80–літня Марія К. лишилася домівки 5 років тому, одразу після смерті чоловіка і сина. Відтоді «прописана» поміж небом і землею. Живе на милостиню. «Якби не церковні обіди, вже давно б простягнула ноги», — сумно зізнається жінка.

Саме відторгнуті суспільством і рідною знаходять матеріальну й моральну підтримку в Ільїнській церкві. Тут не виженуть, не образять, не висміють, а проявлять милосердя і любов протоієрей Володимир, отець Ніколай, староста Олександр, кухар Олександр Макущенко. Про «годувальника» — декілька слів окремо. Кухар від Бога. У церкві лише рік. До цього майже два десятиліття був шеф-кухарем у Сумському інституті артилерії. Генерали, олігархи та інші вельможі запрошували у власні кухарі. Всім відмовив, пристав лише на пропозицію настоятеля Володимира. Поласувати його обідами постійно приїздять хворі з довколишніх сумських лікарень, де їжа — вода, замішана на воді. Помічниками в Макущенка кухарі Поліна Галушка і Світлана Чижова. Підсобною робітницею вже півтора року працює Тетяна Сафонова, за плечима якої три «ходки» за грати, де провела 10 років. Остання відсидка — за наркотики. Як і решта «трапезників» вона день і ніч молиться Спасителю за здоров'я настоятеля храму, який повірив їй і забезпечив роботою.

Маг-чарівник кухарської справи Олександр Макущенко.

Щоденна обідня трапеза обходиться церкві щонайменше у 1000 гривень. Годують на пожертвування прихожан та спонсорські надходження, які йдуть з усіх кінців України. Хто жертвує 20, хто — 100, а хто — тисячу гривень і більше. Серед постійних колективних благодійників — ЗАО «Суми-Лада», ЗАО «Технологія», ЗАО «Сумський хлібокомбінат», громадська організація «Оберіг-Суми» та інші. І що більше людей виявлятимуть милосердя, то більшій кількості стражденних і знедолених зможуть надати допомогу служителі Пророко-Ільїнської церкви на чолі з настоятелем Володимиром.

Банківські реквізити Пророко-Ільїнської церкви: р/р 260003760025681 у Сумському обласному філіалі АКБ «Укрсоцбанк» м. Суми, МФО 337018, код 23052123. Отримувач: Пророко-Ільїнська церква.

Владислав ЖМУРКОВ.

Суми.

Фото автора.

Точної дати, коли почали займатися благодійністю, ніхто в церкві не пам'ятає

17-та річниця Всеукраїнського референдуму

«Не підтримати незалежність означає підтримати залежність»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Зокрема, 23 жовтня до Верховної Ради надійшло звернення, підписане президентом СРСР М. Горбачовим та лідерами союзних республік — Б. Єльциним, С. Шушкевичем, Н. Назарбаєвим, І. Карімовим, М. Муталібовим, А. Аскаєвим, С. Ніязовим та А. Іскандаровим, в якому вони закликали українських депутатів до утворення союзу, «за який проголосувала переважна більшість населення 17 березня», оскільки «не уявляють собі союзу без України». До честі Президії Верховної Ради, вона відхилила цю пропозицію, а натомість схвалила звернення до громадян України з нагоди проведення Всеукраїнського референдуму. «Не підтримати незалежність означає підтримати залежність», — зазначалося в ньому.

Не менш активною була й інтелігенція. Зокрема, напередодні референдуму великий вплив мало пристрасне слово Ліни Костенко, з яким вона звернулася до громади: «Люди! Ось ви в неділю підете до виборчих дільниць, але не думайте, що це ваші кроки. Це вже хода історії!»

Так, історія пішла далі, але в її анналах чітко зафіксовано, що 1 грудня 1991 року 90,92 відсотка виборців дали ствердну відповідь на запитання: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?» І не було жодного регіону, жодного міста чи села, де ідея незалежності України не знайшла б підтримки більшості громадян. Зокрема, в Криму за незалежність проголосували 54,19 відсотка громадян, у Севастополі — 57,07 відсотка, у Донецькій, Луганській, Одеській та Харківській областях волю до власної держави виявили понад 80 відсотків громадян, в Івано-Франківській, Львівській, Тернопільській, Волинській, Рівненській, Житомирській, Київській, Хмельницькій, Черкаській, Вінницькій областях «за» проголосували більш як 95 відсотків громадян. І сьогодні годі передати ті почуття, які переповнювали нас у ті дні. Тож 1 грудня 1991 року по праву посідає одне з найпочесніших місць серед знаменних для нашої держави дат. Бо саме Всеукраїнський референдум наділив прийнятий Верховною Радою Акт проголошення незалежності України тією юридичною силою, яка дозволила ствердити: Радянський Союз як суб'єкт міжнародного права перестав існувати, а на політичній карті світу з'явилася нова незалежна держава — Україна. І вже 2 грудня 1991-го незалежність України визнали Польща та Канада, 4 грудня — Литва і Латвія... Тоді ми щодня рахували країни, які визнали нашу незалежність.

> 1 грудня 1991 року 90,92 відсотка виборців дали ствердну відповідь на запитання: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?»

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Фото з архіву Укрінформу.

Історія з милом,

або Кілька штрихів до того, чому розпався СРСР і що нам світить далі

Першого грудня — чергова річниця референдуму. Те, що проголосили 24 серпня 1991 року, через кілька місяців було промовисто підтверджено всенародним волевиявленням. В історії великої країни було поставлено жирну крапку. Здавалося б — усе зрозуміло: міцна будівля так просто не розвалюється. Та коли побуваєш на деяких мітингах, починає здаватися, що частина людей досі живе минулим. І таким воно рожевим їм здається!

Тому й хочу повернутися до тодішніх реалій. А також і до нинішніх...

Двадцять років моєї журналістської біографії припало на часи СРСР. За цей час тільки раз випало писати про страйк. Було то влітку 1989 року — до розпаду Радянського Союзу залишалося ще якихось два роки.

Відрядження було терміновим, бо в Черняхові (це райцентр неподалік Житомира) «та-а-ке діється». З'ясувалося, застрайкував колектив невеликого цегельного заводу, де було всього 72 працівники. Далі заради документальної точності процитую рядки з власної публікації з пожовклого від часу номера обласної газети «Радянська Житомирщина»: «Пристрасті розгорілися через... мило. Саме з нього почала бесіду секретар райкому партії В. П., мило назвали головною причиною страйку і начальник дільниці О. Я. та майстер, секретар парторганізації Н. Ж. Розмова з робітниками підтвердила, що й вони так вважають. Три місяці робітникам не видавали мила, яке їм належить за умовами їхньої праці. Люди терпіли, поки не вручили талони на миючі засоби і не сказали, скільки їх видаватимуть.

— Хіба нам вистачить 30 грамів на місяць? — запитували вони, показуючи свої руки й обличчя, вкриті товстим шаром пилюки».

Мабуть, хтось із керівників заводу дав маху, забув оте вкрай необхідне цегельникам мило привезти, подумає дехто з читачів. Якби ж то...

Через кілька тижнів у тій же «Радянській Житомирщині» було опубліковано інтерв'ю, яке кореспондент інформаційного агентства РАТАУ взяв в одного з тодішніх міністрів УРСР. Заголовок промовистий: «Мило: коли зникне дефіцит?». А це початок: «Багато жителів міст і сіл не без підстав обурюються: хай уже, мовляв, інші товари стали рідкістю в продажу, але ж мила завжди було вдосталь. А тепер, якщо з'являється в магазині, одразу великі черги». Міністр, відповідаючи на запитання кореспондента, пояснював, що «устаткування миловарних підприємств вкрай зношене, потрібне технічне переоснащення галузі»...

Та хіба тільки мило було дефіцитом? 1986 року, коли збирався у творче відрядження до Польщі, серед сімейних замовлень було й таке: обов'язково купити шампунь. У наших магазинах тоді, в епоху розвиненого соціалізму, його вдень з вогнем знайти не можна було. У Польщі в розпалі була економічна криза (так тоді писали), але в магазинах цієї країни після нашого тотального дефіциту очі від вибору товарів розбігалися.

Стара публікація про страйк у Черняхові викликала спогади про ще одні тодішні реалії. Бо написав у ній і про те, що робітники скаржилися: навіть цукор за талонами важко придбати. Справді, тоді, по суті, була карткова система продажу певних товарів — як після війни.

Як тут не згадати про майже легендарну ковбасу по два двадцять. У мене свої спогади про неї. Нашій сім'ї, як багатодітній (бо троє дітей — це вже й тоді було багато), видали спеціальну книжечку, з якою ми двічі на місяць їздили до магазину в іншому кінці Житомира, де, зробивши в тій книжці позначки, продавали нам кілограм ковбаси і кілограм гречки. Найбільший подив викликала одна обставина: якщо все дефіцит, то звідки бралися для виготовлення тієї ковбаси брали таке старе жовте прогіркле сало?

Чому про все це згадую? Бо різанула недавно слух фраза, що «бандеровцы Союз разрушили» і позбавили щасливого радісного життя. Насправді людям просто остогидло жити в умовах постійного дефіциту й черг. Вже ніхто не відгадає загадки: «Довге, зелене, пахне ковбасою». Забулося. А це дизель-поїзд, яким можна було дешевше, ніж автобусом, доїхати до столиці, купити там ковбаси і привезти собі й друзям.

Іноземцям дуже важко було збагнути одне наше дуже популярне в ті часи слово. Яке? У другій половині шістдесятих стажувався на факультеті журналістики Київського держуніверситету француз на ім'я Жан-П'єр. Добре знав російську, не було в нього проблем і з українською. Та коли стукнув мороз у двадцять з гаком градусів, ніякі філологічні здібності не могли йому допомогти купити звичайнісіньку зимову шапку. Не продавали їх у жодному магазині. «Де ж ви їх купуєте?» — допитувався. «Не купуємо, а дістаємо», — пояснювали йому. Не розумів. Звичайно, його пожаліли, щось там «дістали» для нього. Був дуже щасливий.

А наші співгромадяни були щасливі, коли вдавалося дістати путівку до Фінляндії і привезти звідти японський магнітофон.

Чим займалася наша економіка? Виготовляли великі екскаватори, щоб добути руду, виплавити більше за імперіалістів сталі на душу населення, зробити з неї ще більші екскаватори, виплавити ще більше сталі, зробити найкращі ракети й танки, щоб імперіалісти дужче нас боялися, а ще — щоб робити революції в країнах Азії та Африки. А в газетах один із стандартних заголовків публікацій про передовий досвід був такий: «З відходів — товари для народу».

Чим усе це закінчилося — відомо. А про те, що сталося з тим заводом, де страйкували через мило, зараз розповім. Немає від нього й сліду. Самі ж робітники по цеглині розібрали. Як у відомому пролетарському гімні співається: «До основанья...» Просто їм не платили зарплату і вони взяли її натурою, цеглою тобто. Деяким іншим заводам більше пощастило: вони перетворилися на великі торговельні центри. Ми й далі продовжували добувати руду, плавити сталь — і продавати її за кордон. А звідти завозити все, чого душа забажає. Лише тоді, як у світі почалася криза, начебто второпали, як то погано бути сировинним придатком і що краще було б і самим щось навчитися виготовляти, щоб не одні лише імпортні промтовари на прилавках тих торговельних центрів стояли і не одні «Джон Діри» та «Класи» комбайновий і тракторний парк поповнювали. Інакше величезний мінус торговельного балансу опустить курс гривні нижче плінтуса.

Перспективи невтішні, та що поробиш, якщо ми досі не знаємо навіть, в який бік дивитися.

> Стара публікація про страйк у Черняхові викликала спогади про ще одні тодішні реалії. Бо написав у ній і про те, що робітники скаржилися: навіть цукор за талонами важко придбати. Справді, тоді, по суті, була карткова система продажу певних товарів — як після війни.

Один дуже відомий чоловік, пам'ятники якому досі продовжують знімати з постаментів, сказав колись: «Мы пойдем другим путем». Після 1917 року ми так і зробили. Як дійшли до того, що й руки помити нічим, вирішили, що не туди прямували. Після цього інший чоловік, узявшись керувати незалежною Україною, попросив через деякий час розгублено: скажіть, куди вести, і я поведу. А воно ж так: якщо не знаєш, куди йшов, ніколи не скажеш, що прийшов не туди, куди хотів. Поки що ми знаємо тільки те, що «Україна — не Росія» і «Україна — не Європа».

Зате мило — не дефіцит. Значить, руки в усіх чисті.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Одні співали «Лента за лентою набої подавай...», інші — «Інтернаціонал»

На виконання Указу Президента України про знесення меморіалів та пам'ятних знаків, присвячених тоталітарній добі, минулого літа у колишній гетьманській столиці та у всьому Чигиринському районі демонтовано всі бронзові та залізобетонні статуї Леніна. Перед початком великого посту на центральному майдані Черкас під керівництвом голови Чигиринської райдержадміністрації Петра Литвина розпочато демонтаж і 26-тонного, заввишки у 7 метрів пам'ятника вождю світового пролетаріату.

Рішення про демонтаж гранітного Ульянова-Леніна, котрий височів неподалік мерії і перед вікнами облдержадміністрації, ухвалили депутати Черкаської міської ради. Наказом Міністерства культури та туризму ще влітку 2008 року скульптуру виведено з державного реєстру нерухомих пам'яток України.

Вночі проти п'ятниці «важка артилерія» трьох місцевих організацій ВАТ «Азот», «Черкасимиськбуду» та МП «Мехбуду» взялася до роботи. Попри пізню годину, вся площа відразу заповнилася двома непримиренними таборами: протестуючими комуністами-соціалістами, котрі співали революційних пісень, і студентською молоддю, представниками УНА—УНСО. Охорону правопорядку здійснювали щільні міліцейські лави, котрі оточили місце демонтажу.

Кран вантажопідйомністю у 100 тонн ні з першої, ні з другої спроби не зміг підняти монументальну споруду загальною вагою 90 тонн. Тоді троси прикріпили до двох КрАЗів, машини рушили з місця і, з скреготом та гуркотом, піднімаючи у нічне небо хмари пилу, половина скульптури впала на гранітні плити...

До ранку будівельники намагалися скинути з постаменту другу частину монументу, але це не вдалося. Ленінградський архітектор В. Гнєздилов, котрий у 1969 році ставив на 65-тонний гранітний постамент масивну фігуру, зробив це професійно.

Мистецькі кола Шевченкового краю пропонують поставити пам'ятник засновнику Черкас і українського козацтва великому князю Дмитру Байді-Вишневецькому.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

На знімках: вранці 28 листопада черкащанам відкрилася нова панорама на центральному майдані міста.

Фото автора.

Для розвитку громади необхідні дві умови...

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Підготовча робота була тривала й напружена. У Кремінському районі — 18 громад, одна з яких — міська. У кожній пройшли сходи, що відрізнялися від традиційних новим елементом участі громадян в обговоренні нагальних проблем села. До того ж вигляд усе мало доволі простий. У залі, де проходили збори, було вивішено великі аркуші паперу. Кожному із присутніх запропонували записати три болючі для нього проблеми, з єдиною умовою, щоб ці проблеми не повторювалися.

— Ви б бачили, — розповідає заступник голови Кремінської райради Юлія Назаренко, — з якою ретельністю люди виписували свої «болячки». Їхня кількість доходила до 200. На папір вихлюпувалися всі емоції, особисті образи, одне слово, все, що наболіло. Комусь наступили на хворий мозоль, хтось лає якість вугілля, інший ремствує на відсутність водопостачання тощо. Коли всі висловились, ми проаналізували потреби громади й оголосили умови. На розвиток села є така-то сума, її можна спрямувати на чотири проекти. І запропонували населенню вибрати напрями, на які буде витрачено матеріальні та фізичні сили громади. На різних територіях району, за невеликим винятком, люди майже однаково визначали точки докладання своїх сил. Це створення нових робочих місць, газифікація населених пунктів, стабільне водопостачання й організація системи виховання підростаючого покоління. Нас, зізнатися, така одностайність дуже порадувала.

Такий був перший крок. Після мозкового штурму, коли висловлені пропозиції акумулювалися у план загальних зусиль, у людей з'явився інший настрій, інше відношення до справи і своїх можливостей. Вийшов результат, якого, зізнатися, ніхто не очікував. Після вивчення проблем було складено стратегічні напрями з розвитку сільських громад, які затвердили на сесії райради, й почався інший етап роботи — виявлення активістів, неформальних лідерів, за якими підуть люди, хто зможе спрямувати активність односельчан у правильне русло, хто на громадських засадах стане першим помічником сільського голови.

Фельдшеру купили «колеса», а для дітей та онуків упорядкували пляж

Перша справа громади села Новомикільське була проста. На сході вирішили купити сільському фельдшерові «колеса». Фінансову проблему розв'язали в такий спосіб: оскільки грошей на машину в сільради немає, вирішили скинутися. Хто скільки може. Один десятки не пошкодував, інший лише гривнею допоміг. Але головне було зроблено — тепер фельдшер на край села за 12 кілометрів їздить на велосипеді. Далі на сході вирішили впорядкувати місце для відпочинку на річці. Улітку в село з'їжджаються діти, онуки, біжать на річку купатися, а пляжу немає. Щоб одержати дозвіл санстанції на відкриття місця відпочинку, потрібно було спочатку обстежити, а потім почистити дно водойми. Для цього потрібні були кошти, і громада знову скинулась, а всі інші роботи люди зробили самотужки у вільний час. Коли новомикільці побачили плоди своєї самоорганізації — пішли далі. Почали працювати з міні-грантами. Спочатку побудували автобусну зупинку, щоб люди не мерзнули на дорозі, чекаючи транспорт до районного центру.

— Коли я чую, що на будівництво автобусної зупинки десь витратили понад 70 тисяч гривень, завжди дивуюся, — зізнається Юлія Іванівна. — Новомикільській громаді цей об'єкт коштував лише 5 тисяч гривень. Гроші пішли на матеріали, а всі роботи здійснювали методом давно забутої народної толоки.

Підводять «випадкові люди»

Заради справедливості треба зауважити, що, незважаючи на велику роботу, проведену районною радою, стратегію свого розвитку має не кожна громада. Чому? Якщо, скажімо, в однакових економічних умовах, за рівної чисельності населення в однієї громади наповнення бюджету становить 120 відсотків, а в інших — лише 20, це вже свідчить про здатності керівника, ступінь його бажання й уміння працювати. Голова Новоолександрівської сільради Алла Каламбець, наприклад, зуміла організувати свою громаду, знайти можливості (у тому числі виграти гранти), щоб і дороги побудувати, і клуб відремонтувати. Сьогодні вона займається газифікацією села. Голову Бараниківської сільради Володимира Агафонова ставлять за приклад як керівника, «що вміє виживати в найскладніший ситуації».

— Кадри треба виховувати, виявляти, — каже на закінчення Юлія Іванівна. — І ми це робимо. Можу сказати, що сьогодні приблизно 50 відсотків неформальних лідерів на селі вже можуть брати участь у виборах сільського голови.

Точка зору голови Кремінської райради Валентина Рябініна:

— У рамках законодавства, в якому ми сьогодні працюємо, потрібні договірні умови між територіальною громадою та органом самоврядування. Тоді можна вирішувати ті питання, які не врегульовано законом. Наприклад, фінанси. Скажімо, можна зосередити кошти в районі й виділяти їх для потреб сільради, фінансувати різні програми. Крім того, навчати кадри. На жаль, деякі керівники, обрані в органи місцевого самоврядування, виявилися непідготовленими. Прийшовши до влади, вони не можуть виконати своїх зобов'язань перед виборцями. Від цього страждає загальна справа.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

СУДОВИЙ ЛІКНЕП

Платимо мито

До позовної заяви, як ми зазначали минулого разу, необхідно додати документи (зазвичай це квитанція), що підтверджують сплату держмита та оплату витрат на інформаційно–технічне забезпечення розгляду справи, або зазначити, що ви звільнені від сплати держмита, та підстави такого звільнення.

При цьому для різних видів справ встановлено різні ставки державного мита (неоподатковуваний мінімум доходів громадян становить 17 гривень).

із позовних заяв	1 відсоток ціни позову, але не менше 3 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і не більше 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян
із скарг за неправомірні дії органів державного управління і службових осіб, що ущемляють права громадян	0,2 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян
із позовних заяв про розірвання шлюбу	0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян
із позовних заяв про розірвання 1 повторного шлюбу у разі поділу майна при розірванні шлюбу	неоподатковуваний мінімум доходів громадян мито визначається відповідно до ціни позову згідно з першим пунктом
із позовних заяв про розірвання шлюбу з особами, визнаними у встановленому порядку безвісно відсутніми чи недієздатними внаслідок душевної хвороби чи недоумства, або з особами, засудженими до позбавлення волі на термін не менше трьох років	0,2 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян
із позовних заяв про зміну або розірвання договору найму житлових приміщень, про продовження терміну прийняття спадщини, про скасування арешту на майно та з інших позовних заяв немайнового характеру (або таких, що не підлягають оцінці) із заяв (скарг) у справах окремого провадження	0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян 0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян
із позовних заяв з переддоговірних спорів	0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян
із позовних заяв про розгляд питань захисту честі та гідності: із позовних заяв немайнового характеру	1 неоподатковуваний мінімум доходів громадян
із позовних заяв про відшкодування моральної (немайнової) шкоди з ціною позову до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян	1 відсоток ціни позову, але не менше 1 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян
із позовних заяв про відшкодування моральної (немайнової) шкоди з ціною позову від 100 до 10 000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян із позовних заяв про відшкодування моральної (немайнової) шкоди з ціною позову понад 10 000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян	5 відсотків ціни позову 10 відсотків ціни позову
із апеляційних скарг на рішення судів і скарг на рішення, що набрали законної чинності	50 відсотків ставки, що підлягає сплаті при поданні позовної заяви, іншої заяви й скарги, а з майнових спорів — ставки, обчисленої виходячи з оспорюваної суми
із позовних заяв щодо захисту прав громадян на земельну частку (пай) і майновий пай	0,1 відсотка ціни позову

Водночас є категорії громадян, яких звільнено від сплати мита, а також справи, в яких також позивачів звільнено від сплати мита. Це: 1) позивачі — робітники та службовці — за позовами про стягнення заробітної плати й за іншими вимогами, що випливають із трудових правовідносин; члени колективних сільськогосподарських підприємств, працівники фермерських господарств — за позовами до колективних сільськогосподарських підприємств, селянських (фермерських) господарств про оплату праці та за іншими вимогами, пов'язаними з трудовою діяльністю;

2) позивачі — за позовами, що випливають з авторського права, а також з права на відкриття, винахід, винаходи, корисні моделі, промислові зразки, топографії інтегральних мікросхем, сорти рослин та раціоналізаторські пропозиції;

3) громадяни — з апеляційних скарг і скарг на рішення, що набрали законної чинності, у справах про розірвання шлюбу;

4) позивачі — за позовами про відшкодування збитків, заподіяних каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також смертю годувальника;

5) позивачі — за позовами про стягнення аліментів;

6) сторони — із спорів, пов'язаних із відшкодуванням збитків, заподіяних громадянинові незаконним засудженням, незаконним притягненням до кримінальної відповідальності, незаконним застосуванням такого заходу, як взяття під варту, або незаконним накладенням адміністративного стягнення у вигляді арешту чи виправних робіт, а також пов'язаних з виплатою грошової компенсації, поверненням майна або відшкодуванням його вартості громадянам, реабілітованим відповідно до Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні»;

7) позивачі — за позовами про відшкодування матеріальних збитків, завданих злочином;

8) споживачі — за позовами, що пов'язані з порушенням їхніх прав;

9) громадяни, віднесені до категорій 1 і 2 потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи;

громадяни, віднесені до категорії 3 потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи, — які постійно проживають до відселення чи самостійного переселення або постійно працюють на території зон відчуження, безумовного (обов'язкового) і гарантованого добровільного відселення, за умови, що вони станом на 1 січня 1993 року прожили або відпрацювали у зоні безумовного (обов'язкового) відселення не менше двох років, а у зоні гарантованого добровільного відселення — не менше трьох років;

громадяни, віднесені до категорії 4 потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи, які постійно працюють і проживають або постійно проживають на території зони посиленого радіоекологічного контролю, за умови, що станом на 1 січня 1993 року вони прожили або відпрацювали в цій зоні не менше чотирьох років;

інваліди Великої Вітчизняної війни та сім'ї воїнів (партизанів), які загинули чи пропали безвісти, і прирівняні до них у встановленому порядку особи;

інваліди I та II груп;

10) громадяни — за позовами про відшкодування збитків, завданих неповерненням у терміни, передбачені договорами або установчими документами, грошових та майнових внесків, які були залучені до акціонерних товариств, банків, кредитних установ, довірчих товариств та інших юридичних осіб, які залучають кошти та майно громадян;

11) громадяни — за позовами, з якими вони звертаються до суду в справах, пов'язаних із захистом прав і законних інтересів при наданні психіатричної допомоги;

12) військовослужбовці, військовозобов'язані та резервісти, які призвані на навчальні (або перевірочні) та спеціальні збори, проходять службу у військовому резерві, — за позовами, пов'язаними з виконанням військового обов'язку.

Розміри витрат на інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи назвемо наступного разу.

Наталя ГЕЛЕТКО.

Попередні випуски "Судового лікнепу" вийшли у "Голосі України" № 213 за 7.11.2008 р., № 215 за 11.11.2008 р., № 220 за 18.11.2008 р., № 223 за 21.11.2008 р.

Олександр Ткаленко знову здивував, продемонструвавши «щось особливе»

Луганський майстер клинка Олександр Ткаленко знову здивував. На четвертій спеціалізованій виставці «Майстер–клинок» під назвою «Честь і достоїнство» він узяв гран–прі і знову довів, що рівних в Україні йому немає. Сашкова робота — це приладдя для кабінету, основу якого становив клинок. Історія його досить цікава.

Фото Вадима ЛІСНОГО (Укрінформ).

У 2003 році Міністерство оборони звернулося до майстрів із проханням розробити форму кортика з українським ухилом, який би гідно представляв нагородну зброю України. Офіційним замовленням, щоправда, це не було, проте майстри почали розробляти свої ідеї. Олександр тоді задумав дуже цікаву річ, та оскільки про своє прохання чиновники незабаром забули, ідея так і залишилася в проекті, чекаючи підходящого випадку. Цей випадок трапився.

Свою композицію Сашко готував три місяці, зранку до ночі, повністю присвятивши себе роботі. Зрештою, вийшов витвір, який викликає бурю позитивних емоцій.

— Руків'я клинка зроблено з литого срібла, — пояснює Олександр. — Бачите — воно все у гравюрі, до того ж цей стилізований орнамент представляє рослинний світ. Ось лавр, що уособлює славу, перемогу. Лезо зроблено так, що клинок весь прорізний, наскрізний. Форма всього леза — це позолочений тризуб, а лінія заточення — український прапор. Саме древко прапора, тобто обух ножа, повністю з чотирьох боків прикрашено лавровими гілками. По обуху йде синіння, золочення.

Усе це стоїть на плиті синього італійського мармуру, що називається азул макуабас. Дуже рідкісний вид. По гладі мармуру пливе чайка, попереду на ній — дівчина, що символізує Україну. Ця козацька чайка і є підставкою для ножа як зброї, що символізує славу України. З боків — срібний і позолочений кубки для ручок і олівців. А центральну частину займає карта нашої країни, виконана із золота. Двадцятьма п'ятьма діамантами позначено обласні центри й окремо виділено місто, де Сашко народився, виріс і сьогодні створює свої шедеври. Називається ця робота «Діамантова Україна»

Очевидці розповідають, що коли Олександр виставив свою роботу, організатори конкурсу і його журі просто оніміли. А основний конкурент луганського майстра, із Запоріжжя, що розуміється на таких речах, як кабінетні композиції, і спеціалізується на їхньому виготовленні вже три роки, щиро висловив своє захоплення роботою новачка.

Перше місце на цьому конкурсі посіла ще одна Сашкова робота — шабля «Козацька мрія». Клинок зроблено у стилі майстра Златоуста XIX століття Івана Бушуєва. Знову змушують захоплюватися майстерно використані техніки — синіння, гравюри по сталі і сріблу, художнє лиття, обробка мармуру та ювелірна робота.

На торішній виставці, де Сашко Ткаленко теж взяв гран-прі, організатори конкурсу його попередили: оскільки рівних у виготовленні довгих клинків в Україні йому немає, Олександр має показати щось особливе. Він і показав. І засвідчив, що його творчий потенціал невичерпний.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

На знімку: Олександр Ткаленко зі своєю роботою.

Диво живого тепла

Чи доводилось вам хоч раз у житті тримати у руках справжні шкіряні постоли? Про те, щоб поміряти їх, спробувати погуляти в них, годі й казати. А от в учасників та гостей всеукраїнського симпозіуму з художньої обробки шкіри, який проходив у Хмельницькому, така можливість була. Скористалася нагодою і автор цих рядків. Описувати відчуття не варто. Щоб відчути тепло і ніжність шкіри, до неї потрібно доторкнутись самому.

Незважаючи на розмаїття художніх стилів, технік, в яких працює кожен майстер, всіх їх об'єднало одне — любов до надзвичайно теплого, пластичного, «живого» матеріалу. Здається, навіть не треба докладати особливих зусиль, щоб перетворити шкіру на мистецький витвір, бо вже сама по собі вона є і приємною, і привабливою. Та насправді робота зі шкірою потребує не тільки гарного смаку, художнього таланту, а й великого терпіння, а почасти і просто фізичної сили. У цьому гості переконалися, побувавши в майстерні знаної на Хмельниччині мисткині, заслуженого майстра народної творчості Ніни Косарєвої.

Її руками було виготовлено сотні робіт у техніці вибивання та плетіння шкіри. Удар молотка по спеціальних різцях вибиває невеликі отвори. З їх допомогою створюються загадкові узори. За кожним — десятки, сотні тисяч ударів. Що легше і прозоріше видається малюнок — то більше ударів і напруження. Але той, хто бачив сумки, планшети, папки Ніни Косарєвої, зрозуміє: ця легкість і краса варта важкої праці.

Хоча традиційним центром обробки шкіри є Косів, учасники симпозіуму були приємно вражені тим, що і Хмельниччині, і іншим областям є що показати. Вже цілу школу вдалося створити викладачу Хмельницького національного університету Валентині Ребрік. Студенти, опановуючи технології швейних та взуттєвих виробів, майбутні модельєри та дизайнери, швидко підхоплюють її «шкіряні» ідеї. Декоративні панно, вишукані картини зі шкіри, різноманітні дизайнерські знахідки вражають кожного, кому довелось їх побачити.

При цьому у кожного автора свої секрети. Дізнатись їх могли всі охочі під час майстер-класів, котрі провели всі учасники зустрічі. Кожен міг створити свій виріб прямо на очах у публіки. Для охочих — детальні пояснення і професійні секрети.

Хоча і до того Надія Борис із Стрия ні від кого їх не приховувала. У місцевому центрі творчості вона веде гурток виробів зі шкіри. А **Лідія Стефанишин (на знімку)** розкриває секрети професійної майстерності майбутнім художникам-дизайнерам на кафедрі декоративно-прикладного мистецтва Прикарпатського національного університету. «Бажаючих оволодіти такою спеціальністю завжди є вдосталь, — розповіла викладач. — На жаль, залишиться вірним своїй професії пізніше вдається далеко не всім».

Найголовніша причина — висока ціна матеріалу. Художникам практично не потрапляє до рук відбірна високоякісна шкіра. Здебільшого доводиться задовольнятися невеликими латками, відходами виробництва, а то й просто збирати у друзів старі шкіряні сумки, черевики, куртки, щоб потім дати їм нове життя в художніх виробах.

Ця проблема є чи не найпекучішою для всіх, хто займається художньою обробкою цього матеріалу. Тому обговоренню її присвятили чимало часу і під час зустрічі. Шкодували, що своїми думками не можуть поділитись із тваринниками, переробниками — всіма тими, хто міг би налагодити потужне виробництво високоякісної шкіри. Але яким б болючими не були всі її виробничі проблеми, ніщо не затьмарило радості спілкування однодумців і можливості творити. Диво живого тепла шкіри художники зуміли донести до кожного.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото автора.

У житті завжди більше хорошого, навіть коли його менше

Цю фразу любить повторювати Василь Лановий, вона, мабуть, і є головним критерієм його життя

НАШІ ЗЕМЛЯКИ

Зустрітися з народним артистом Радянського Союзу, лауреатом Ленінської премії Василем Лановим мені пощастило в переддень його ювілею. Незабаром Василю Семеновичу сповнюється 75! Зі своїм давнім товаришем і колегою по акторському цеху — театру імені Вахтангова — Олексієм Кузнецовим та співачкою Мариною Андреєвою він обкатував програму «Живе російське слово». Власне, як повідав продюсер і ведучий цієї програми, відомий музикознавець і телеведучий Святослав Белза, вона є основою передювілейного турне. З концертами вони вже побували в багатьох великих містах і малих селах не лише Росії і республік колишнього Союзу, а й у далекому зарубіжжі. До Києва ж майстри прибули після незабутньої й, напевно, найтеплішої та найщирішої зустрічі в рідному селі Василя Семеновича — Стримбі, що на Одещині. Окрилений і натхненний Василь Лановий випромінював надзвичайні оптимізм і завзяття й розповів багато цікавих історій зі свого українського життя і не тільки.

Голод погнав батьків Василя Ланового до ситої Москви

Батьки маестро були звичайними, як сказав сам Василь Семенович, малограмотними українськими селянами, що закінчили, за словами актора, «на двох три класи». Мешкали вони тоді в селі під Вінницею. Мали город, волів, коня. Та раптом сталінська машина оголосила про небувалий урожай зернових і вирішила завалити зерном клятих капіталістів. Водночас селянськими дворами ходили озброєні люди і змушували здавати все до останнього зернятка. Й ось на початку цього страшного для українського народу голоду батько Василя й вирушив до ситої Москви шукати кращого життя. Незабаром до нього перебралася й мати. Але в Україні у Васі залишилися бабуся з дідусем, й онук часто навідувався до них погостювати. Каже, саме сільські спогади досі залишаються найяскравішими й незабутніми. «Ніколи не забуду мою боротьбу не на життя, а на смерть із телям, — сміється артист. — Я хотів втримати тварину, а та почала брикатися. Теля було сильніше за мене, тож буквально понесло мене по купинах. Але я теж був упертий, і так вчепився в мотузку, що здалося, зрештою, теля».

Мама привезла його на канікули в Україну в... перший день війни

Я запитала у Василя Семеновича, що це за історія з його життям в окупованій Україні.

Справді, треба ж було такому трапитися, але саме 22 червня 1941 року мама привезла його на канікули до дідуся й бабусі в село Стримба Одеської області. Василеві тоді було вже сім років, тож багато епізодів досі збереглися в пам'яті. Найяскравіший із них пов'язаний з ременем. «Один німець, що зупинився в нас у будинку, подарував мені ремінь. Я був неймовірно щасливий і весь час носив його. Сталося це на току. Під'їхав інший німець, побачив мене з ременем і кричить: «Ком гер!». Я підійшов. Він зажадав, щоб я віддав ремінь. Нізащо! І тут він дістає автомат та починає палити, щоправда, над головою, але однаково було дуже страшно... З ременем довелося розпрощатися, а у вухах ще довго стояв свист від куль».

Відтоді хлопчик став заїкатися. Після війни, коли мама знову привезла його в Москву, насамперед повела до лікарні. Досвідчена лікарка, почувши мамину українську мову, дала пораду.

Він з України? То нехай співає дитина. В українських піснях такі довгі і звучні голосні — краща терапія... І спів справді вилікував заїкуватість. Василь Семенович згадує, що мама з батьком часто співали задушевних українських пісень. Це, напевно, й визначило його подальшу долю. До того ж, ще коли був школярем, він почав брати участь у самодіяльності. І незабаром блискуче зіграв в «Атестаті зрілості».

Мрію про журналістику здійснив син

Закінчивши школу, Василь Лановий легко проходить добір до театрального училища. Але потім він різко передумав і подає документи ще й на факультет журналістики. За словами актора, просто хотілося перевірити самого себе. Там йому влаштували справжній іспит. Ставили запитання, що називається, на засипку. Але він завзято відповідав. Диватися було нікуди — його прийняли. Щоправда, через зовсім небагато часу Василю довелося просити декана відпустити його на зйомки.

Після виходу фільму «Атестат зрілості» на Василя Ланового обрушилася слава, а сам він став кумиром старшокласниць усього Союзу. Потім були такі само блискучі фільми з його участю: «Офіцери», «Павка Корчагін», «Червоні вітрила», «Війна і мир» та багато, багато інших. Їхній перелік може зайняти цілу сторінку. Водночас він створив величезну кількість не менш цікавих образів і на театральній сцені. Я ж для себе відкрила ще й Ланового — майстра слова. Він так професіонально читав вірші і прозу, а потім ще й заспівав, що байдужим того вечора навряд чи хтось залишився.

Серед виконаного були й українські пісні, але, відомо, вечір називався «Живе російське слово» і читали там Пушкіна, Єсеніна і... нікого з близьких артистові українських авторів. А жаль, «рідну солов'їну» він пам'ятає чудово.

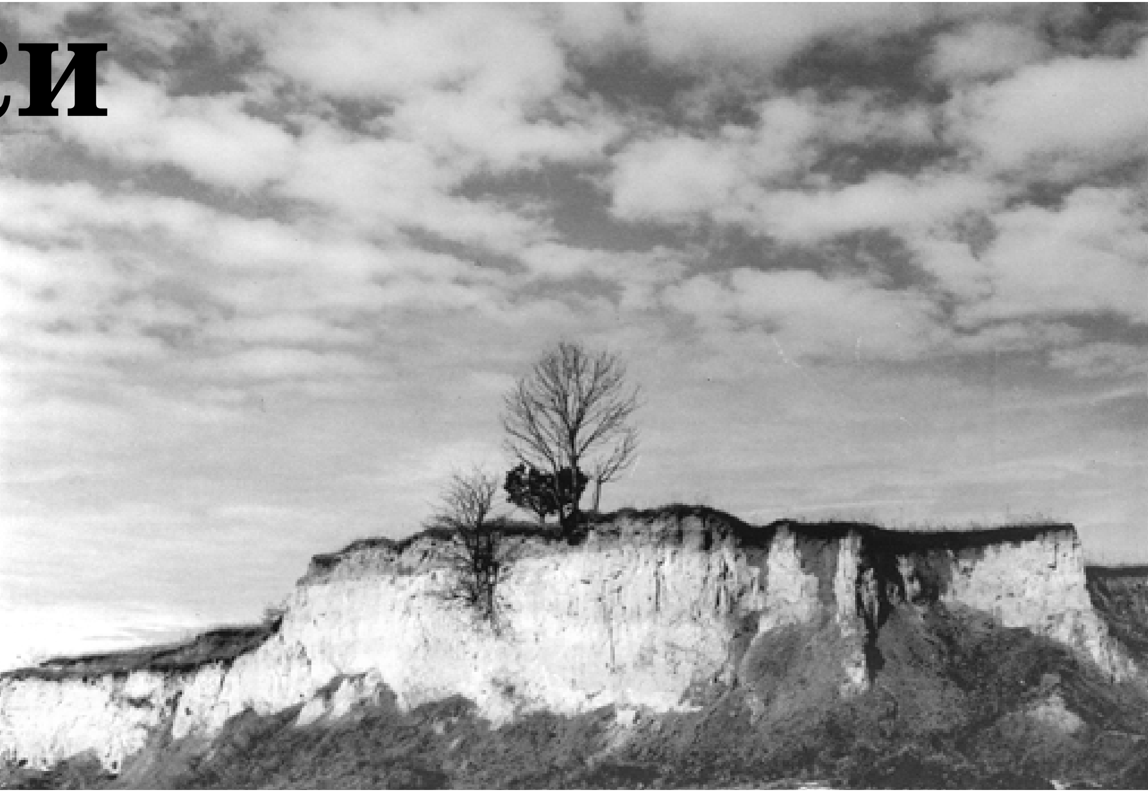
І хоча з журналістикою тоді Василю Лановому довелося розпрощатися, він знайшов себе на іншому поприщі. Зате його давню мрію зміг здійснити один із синів — він закінчив факультет журналістики МДУ. Другий син теж не пішов шляхом батька — в нього економічна освіта, чому Василь Семенович дуже радий.

Сам він без театру й кіно життя не мислить. А підтримувати себе в такій відмінній фізичній формі, як він зізнався, допомагає його ставлення до життя — завжди бачити більше хорошого, навіть там, де його менше.

Марина КРИВДА.

Теревеньки

Старість більш тривалий період життя, ніж увесь попередній, але не роками, а емоційно. Винна пам'ять, що довгими ночами вишкрябує з минулого усі негаразди. Рояться, рояться думки, як мухи над купою гною. Нестерпно хочеться позбутись їх — порозсовувати по кишенях незнайомих людей, ніби від цього полегшає на душі, ніби на заміну їм не визріють інші.

Плутанина

У село навідались червоноармійці, аби розшукати двох братів, що служили в війську Петлюри.

Знайшовши, розстріляли, аби іншим не кортіло бавитись у гру «Вільна Україна». Поховали братів на краю кручі, навпроти їхньої хати. Те лихо скоїлось давно, так давно, що над їхнім прахом безслідно щез надмогильний горбик.

— Забулось!

Лиш вулиця, що поруч пролягла, має назву — прізвище їхнього роду — Свинарова. Але таким робом вшанована звитяжність не вбитих, а їхнього двоюрідного брата, що вдало воював із німцями.

Щедрість

На гребні горба уляглась довга сільська вулиця і настільки рівненька, що, стоячи на одному її краю, можна угледіти протилежний. І назва в неї така ж довга — Отдел Рабочего Снабженія.

— Звідкіля узялась така назва?!

У роки голодомору одну з куркульських хат переобладнали в магазин, в якому отоварювали продовольчі картки робітники залізниці.

Мода

Сто років тому односельчан, котрі вернулися з російсько-японської війни, влада наділила землею, допомогла побудуватися, придбати інвентар, але з умовою — обійстя має бути зразковим. Зрозуміло, що так уряд прагнув відсторонити цих людей від участі в революційній колотнечі. Та хай як там було, але за селом, за греблею зросла чепурненька вулиця з розкішними садками.

Коли більшовики захопили владу, то змушені були частину графської, князівської, попівської землі віддати селянам, аби трохи вгамувати масове невдоволення. В ті роки була мода зводити обійстя типу вулиці Загребельної. На превеликий жаль, вулиця давно позбулась тієї назви. І культури теж.

Наголос

Старенька жінка, сидячи на стільчику, фарбує штахети в зелений колір. Привітавшись до неї, запитую, чому вулиця така коротенька — усього тринадцять хат, а назву має сердиту — Громова.

— Ви неправильно вимовляєте назву! — робить мені зауваження бабуся. — Льотчик був такий.

Розумію, що жити завжди спокійніше, коли ти є частинкою чогось великого цілого, нехай навіть ілюзорного.

Вирій

Вода зі ставка витікає двома потоками. Між ними втелющився горб. Колись він слугував, як культурний центр села, але усе те, що на нім було, кудись поділося. Лиш байдужий до всього, стоїть костьол. На обшарпаних стінах красується пятикутня зірка та дата іншого призначення будівлі. Зберігся трафаретний напис про те, що споруда належить колгоспу імені Карла Маркса. А очі впевнені в іншому — сільська домінанта перебуває в полоні розкішних бур'янів.

Зрозуміло — тут просьба у вись не прагне і майбуття сюди не зазирає.

Колись уже був тут. Малим напросився побувати в далекому селі на базарі, аби побачити ті дива, про які дорослі часто вели мову. Прийшли ми туди ще затемна, і мама завела мене до храму, де йшла служба Божа, помолитись, але тільки зараз збагнув: аби я зігрівся...

Там, на самому краєчку минулого, височіє Храм, а в нім молитва покійних батьків за мене.

Степан ЛІСОВИЙ.
Калинівка Житомирської області.
Фото автора.

Голод погнав батьків Василя Ланового до ситої Москви

ОГОЛОШЕННЯ

Господарським судом Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) постановою від 21.10.08 у справі № 8/89 визнано банкрутом ТзОВ «Крек», юридична (поштова) адреса: 79040, вул. Конюшинна, 7, м. Львів, ЄДРПОУ 19335312, рахунок № 26002301410651 у ф-ї Львівське центральне відділення «ПІБ», у м. Львові, МФО 325633.

Відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Надлонка Андрія Івановича, ліцензія серії АБ № 216838 від 24.03.05, який проживає: 79000, вул. Зубрівська, 25а/33, м. Львів.

Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статутні документи підприємства вважати недійсними.

Господарським судом Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) постановою від 21.10.08 у справі № 8/124 визнано банкрутом ТзОВ «Пролісок», юридична (поштова) адреса: 82200, вул. Бориславська, 1, м. Трускавець, Львівська область, ЄДРПОУ 13833374, рахунок № 26005319810562 Дрогобицька філія ЗАТ «Кредобанк», МФО 325202.

Відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Собенка Богдана Даниловича, ліцензія серія АВ № 307211 від 19.01.07, який проживає: 79000, вул. Антоновича, 29/12, м. Львів.

Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статутні документи підприємства вважати недійсними.

Господарським судом Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) постановою від 21.10.08 у справі № 8/90 визнано банкрутом ТзОВ «Болас», юридична (поштова) адреса: 79039, вул. Бортнянського, 55/3, м. Львів, ЄДРПОУ 23271345, рахунки у банках відсутні.

Відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Сибаля Андрія Михайловича, ліцензія серія АБ № 271779 від 14.04.06, який проживає: 79000, вул. Садова 27/119, м. Львів.

Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статутні документи підприємства вважати недійсними.

Господарським судом Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) постановою від 07.10.08 у справі № 8/113 визнано банкрутом ДП "Керуючий діамант" ТзОВ «Говерла ЛТД», юридична (поштова) адреса: 79054, вул. Любінська, 96, м. Львів, ЄДРПОУ 25547998, рахунки у банках відсутні.

Відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Віннікова Віталія Васильовича, ліцензія серія АВ № 347185 від 05.09.07, який проживає: вул. Спортивна, 2/9, м. Пустомити, Львівська область.

Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статутні документи підприємства вважати недійсними.

Господарським судом Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) постановою від 13.10.08 у справі № 29/123 визнано банкрутом ТзОВ «Ліза Тур», юридична (поштова) адреса: 79013, вул. С. Бандери, 9, м. Львів, ЄДРПОУ 31145216, рахунок № 2667600041171 в АКБ «УСБ», МФО 325019.

Відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Шимчишина Ігора Степановича, ліцензія серії АБ № 116089 від 25.11.04, який проживає за адресою: 79000, вул. Шевченка, 400/8, м. Львів.

Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статутні документи підприємства вважати недійсними.

Дніпровський районний суд м. Києва викликає як відповідача Авілова Михайла Вікторовича, проживає м. Київ, вул. Жуковського, 17/25, кв. 41, у судове засідання по справі за позовом Ромаса Євгена Костянтиновича до Ромаса Костянтина Васильовича, Авілова Михайла Вікторовича, Золотарьова Юрія Олександровича, треті особи приватні нотаріуси Київського міського округу Качельніков Сергій Володимирович, Перевертун Олександр Юрійович, Кондратенко Олена Володимирівна, Київське міське БТІ про визнання довіреності та договорів купівлі-продажу квартири недійсними, яке відповідно призначено на 03.12.2008 року о 14 годині у приміщенні суду на адресою: м. Київ, вул. Сергієнка,3, каб. 7 під головуванням судді Антипової Л. О.

Товариство з обмеженою відповідальністю "Ісіда" юридична адреса: 83028, м. Донецьк, вул. Майська, 66, контактний телефон (факс): 387-11-32, оголошує про проведення відкритих торгів, які відбудуться **19.12.2008 о 15.00 год.** за київським часом, за юридичною адресою підприємства, на надання послуг:

1. По охороні майна ТОВ "Ісіда", що зберігається на СО Миронівська ТЕС ВАТ "Донецькобленерго" (смт. Миронівський) (лот 1).

Вищенаведені послуги повинні бути наданні ТОВ "Ісіда" у строк з січня по червень 2009 включно.

Тендерну документацію можна отримати протягом трьох робочих днів з дня отримання ТОВ "Ісіда" відповідного письмового запита за юридичною адресою підприємства. Кінцевий термін подачі тендерних пропозицій **- 18.12.2008 до 15.00 год.**

Відповідальний за проведення торгів Мавродій Михайло Євгенович

Телефон (062) 387-11-32

1. Згідно з Постановою Г. С. Харківської області від 09.09.2008 року по справі № Б-50/139-08 юридичну особу СФГ Ладоні М. І., код ЄДРПОУ 31465463, адреса: 63450, Харківська обл., Зміївський район, с. Таранівка, вул. Птахофабрика, б. 6, кв. 12, визнано банкрутом по ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Строк завершення ліквідаційної процедури - 09.09.2009 р. Ліквідатором призначено ДПІ у Зміївському районі, адреса: 63404, Харківська обл., м. Зміїв, вул. Леніна, 10а. Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення. Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію та установчі документи підприємства вважати недійсними.

2. Згідно з постановою Г. С. Харківської області від 02.07.2008 року по справі № Б-50/82-08 юридичну особу ПФ «Іванко», код ЄДРПОУ 24127828, адреса: 63401, Харківська обл., Зміївський район, м. Зміїв, вул. 50 років Комсомолу, б. 110, визнано банкрутом по ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Строк завершення ліквідаційної процедури 02.07.2009 р. Ліквідатором призначено ДПІ у Зміївському районі, адреса: 63404, Харківська обл., м. Зміїв, вул. Леніна, 10а. Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення. Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію та установчі документи підприємства вважати недійсними.

Постановою господарського суду Тернопільської області (46000, м.Тернопіль, вул. Князя Острозького, 14а) по справі №11/Б-936 Товариство з обмеженою відповідальністю "Мальва", вул. Дорундяка,1, кв.9, м.Борщів, Тернопільської області, код 31966199, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Бриксу Андрія Олеговича (ліцензія АВ №158332 від 25.10.2006р., м.Тернопіль, вул. Князя Острозького, 60, кв.17)

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Тернопільської області (46000, м.Тернопіль, вул. Князя Острозького, 14а) по справі №11/Б-942 Товариство з обмеженою відповідальністю "Нафтобаза Ланівці", вул. Вишнівецька, 2, м.Ланівці, Тернопільської області, код 31966199, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Бриксу Андрія Олеговича (ліцензія АВ №158332 від 25.10.2006р., м.Тернопіль, вул. Князя Острозького, 60, кв.17)

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) Постановою від 18 листопада 2008 р. по справі № Б2/232-08 р. ТОВ «Хвиля - ПКМ» визнав банкрутом (смт. Ворзель, код 19405485) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Ульянчука Юрія Анатолійовича (01010, м. Київ, вул. Січнего повстання, буд. 11А, кв. 54, ліцензія АБ № 116097 від 15.12.04 р).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 20.11.2008 р. по справі № 24/477-б ТОВ «ЄВРАЗІЯ-ТРЕЙДІНГ», адреса: 01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, буд. 13, код ЄДРПОУ 35263686, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором ТОВ «ЄВРАЗІЯ-ТРЕЙДІНГ» призначено ініційовуючого кредитора ТОВ «АВАНТЕКС-ГРУПП». Заявки від кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення. Поштова адреса для заявок кредиторів: 01025, м. Київ, вул. Володимирська, буд. 7, оф. 1.

Постановою господарського суду Луганської області від 17.11.2008 року по справі № 20/80 б, Державне підприємство «Шахтобудівельне управління» м. Первомайськ, юридична адреса: вул. Жукова, 1 А, м. Первомайськ, Луганська область, код ЄДРПОУ 25367003, р/р 20008000234001 філія ВАТ КБ «Надра» м. Первомайськ визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура, ліквідатором призначено арбітражного керуючого Бойко Тетяну Олександрівну ліцензія АБ № 271675 від 31.01.2006 року, яка мешкає за адресою: вул. Серова, 134, м. Стаханов, Луганської області, поштовий індекс 94000.

Закрите акціонерне товариство «Путильське акціонерне торгівельно-виробниче підприємство закритого типу», код 00275760, смт. Путила Чернівецької області рішенням загальних зборів акціонерів № 2 від 18.11.08 р. прийняло рішення про реорганізацію ЗАТ «Путильське АТВПЗТ» в приватне підприємство «Буковинка - Водолій».

Претензії дебіторів та кредиторів приймаються протягом двох місяців з моменту оголошення в газеті.

1. Замовник торгів: ***ТОВ "Сервіс-Інвест" код ЄДРПОУ 31018149***

1.1. Поштова адреса: ***83055, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151***

1.2. Юридична адреса: ***83055, м. Донецьк , бул. Шевченка, 11***

1.3.Тел./факс: ***(062) 303-13-64 e-mail: kucher@servisinvest.donetsk.ua***

2. Інформація про предмет закупівлі: трансфоматори, а саме:

Лот 1: вимірювальні трансформатори струму та напруги з литою ізоляцією;

Лот 2: вимірювальні трансформатори напруги 110 кВ з елегазовою ізоляцією;

Лот 3: трансформатори силові потужністю 250 кВА без рідкого діелектрика.

3. Місце та спосіб отримання тендерної документації: ***83055, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151, кімната 518, на письмовий запит.***

3.1. Місце та кінцевий строк подання тендерних пропозицій: ***83055, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 151, кімната 518 до 13.00 29.12.2008 р.***

3.2. Місце та дата розкриття тендерних пропозицій: ***83055, м. Донецьк, вул.. Челюскінців, 151, кімната 511 о 14.00 29.12.2008 р.***

4. Додаткова інформація:

4.1. Процедура здійснення закупівлі: *відкриті торги;*

4.2. Відповідальний за проведення торгів: *Кучер Дмитро Анатолійович;*

4.3. Вартість тендерної документації: *безкоштовно;*

4.4. Закупівля здійснюється згідно з Порядком придбання товарів, робіт і послуг ліцензіатами, ціни (тарифи) на відповідну діяльність яких встановлюються НКРЕ, затвердженого Постановою Національної комісії регулювання електроенергетики України від 25 грудня 2002 року №1455 із змінами і доповненнями, внесеними постановами Національної комісії регулювання електроенергетики України від 2 липня 2003 року №652, від 23 лютого 2004 року №167, від 30 квітня 2004 року №434, від 29 червня 2006 року №865.

Постановою Господарського суду Луганської області від 10.11.08 р. по справі № 12/97б дочірнє підприємство державної науково-виробничої фірми «СІГМА», юридична адреса: Луганська обл., м. Антрацит, вул. 9-го Мая, буд. 9, код ЄДРПОУ 24049011, визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Мельничука О. М., що мешкає: 94214, Луганська область, м. Алчевськ, вул. Сарматська, буд. 30, кв. 16 (ліцензія АВ № 158345 від 26.10.06 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Солом'янський районний суд м. Києва (м. Київ, вул. М. Кривоноса, 25, каб. 17) повідомляє, що клопотання Відкритого акціонерного товариства «Скідельський цукровий комбінат» про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, по справі який ТОВ «Гіппократ» є боржником призначено до розгляду на 04.12.2008 року на 12 год. 30 хв.

У разі неявки, клопотання буде розглянуто за відсутності боржника.

Суддя Солом'янського районного суду м. Києва О. М. Букіна.

1. Доповнення до порядку денного Загальних Зборів акціонерів ВАТ «Ватра» (код 00214267) опублікованого в газеті «Голос України» № 43 від 05.03.2008 р. згідно ст. 40 Закону України «Про господарські товариства»:

«Зменшення розміру Статутного капіталу ВАТ «Ватра» на 1284 000 грн. відбувається за рахунок зменшення кількості простих іменних акцій на 2 568 000 шт. існуючої номінальної вартості 0,50 грн. шляхом анулювання раніше викуплених власних акцій у Фонді державного майна України, на регіональному аукціоні через Державну акціонерну компанію «Національна мережа аукціонних центрів».

2. Проект редакції п. 5.1 та 5.2 Статуту ВАТ «Ватра», пов'язаний із зменшенням Статутного капіталу (фонду):

5.1. Статутний капітал (фонд) Товариства становить 4 651 760,00 (чотири мільйони шістсот п'ятдесят одну тисячу сімсот шістдесят) гривень 00 копійок.

5.2. Статутний капітал (фонд) Товариства поділений на 9 303 520 (дев'ять мільйонів триста три тисячі п'ятсот двадцять) простих іменних акцій номінальною вартістю 50 копійок кожна.

3. Кількість акцій, що вилучаються (анулюються) - 2 568 000 штук на загальну вартість - 1 284 000 гривень 00 копійок.

4. Номінальна вартість простої іменної акції товариства не змінюється та становить 0,50 грн.

5. Права акціонерів при зменшенні розміру Статутного капіталу не порушуються.

5а. Частка акцій кожного акціонера в Статутному капіталі Товариства збільшиться на 21,63%.

6. Дата початку вилучення (анулювання) - 17.12.2007 р.

Дата закінчення вилучення (анулювання) - 31.03.2008 р.

7. Акціонери не несуть збитків, пов'язаних із зменшенням Статутного капіталу Товариства і збитки не відшкодовуються.

ПРАВЛІННЯ ВАТ «ВАТРА».

Київський міжобласний апеляційний господарський суд повідомляє про підготовку матеріалів на обрання МАЙДАНЕВИЧА Анатолія Григоровича на посаду судді Київського міжобласного апеляційного господарського суду безстроково.

ПОВТОРНО:

10 грудня 2008 року о 10 годині Українська Універсальна товарна біржа проводить аукціон з продажу активів платника податків ДП «Луганськвугілля», які перебувають у податковій заставі ДПІ у Лутугінському районі Луганської області:

— Балансоутримувач «ВП «Шахта 19-го з'їзду КПРС» (код 26447678)

Лот № 1. Окремо розташована будівля (інв. № 1021), заг. пл. 157,9 кв. м., розташована за адресою: Лутугінський р-н, с. Юріївка, вул. Максимчука, 16.

Початкова (стартова) ціна — 93720,00 грн. у т. ч. ПДВ.

Лот № 2. Окремо розташована будівля (інв. № 11511), заг. пл. 290,7 кв. м., розташована за адресою: Лутугінський р-н, с. Біле, вул. К. Маркса, 8.

Початкова (стартова) ціна — 172560,00 грн. у т. ч. ПДВ

Порядок розрахунків — повна оплата активів покупцем протягом трьох банківських днів після укладення договору купівлі-продажу.

У випадку відмови від підписання Покупцем протоколу аукціону або договору купівлі-продажу придбаного майна, гарантійний внесок Покупцю (переможцю аукціону) не повертається.

Усі затрати по проведенню аукціону, оформленню прав власності несе покупець.

Гарантійний внесок у розмірі 10% від стартової ціни вноситься на р/р 260032889 в ЛОД ВАТ «Райффайзен банк Аваль», м. Луганськ, МФО 304007, код ЗКПО 30516050 ТОВ «ЛОТ» м. Луганськ, кв. Олексієва, 13.

17,00 грн. — реєстраційний внесок за участь в аукціоні вноситься на р/р 260092162 в ЛОД ВАТ «Райффайзен банк Аваль», м. Луганськ, МФО 304007, код ЗКПО 30516050

ТОВ «ЛОТ», м. Луганськ, кв. Олексієва, 13.

Прийняття заявок на участь в аукціоні приймається за одну добу до назначеної дати аукціону за адресою: м. Луганськ, кв. Олексієва, 13.

Довідки за телефонами: (0642) 34-43-23, 34-43-24.

Сьогодні — 230 років з дня народження класика української літератури Григорія КВІТКИ–ОСНОВ'ЯНЕНКА

1 грудня в столичному Музеї народно–декоративного мистецтва відкриється виставка ювелірних виробів та художніх емалей львівського майстра Станіслава Вольського

«Сину, тебе створив Гайх!»

Перед кожним черговим ювілеєм колеги казали: «Сергію, треба б твою персональну виставку зробити!» Відповідь була щораз однакова: «Ще не пора, ще нічого визначного не створив!»

Цього разу самокритичність митця не подіяла: як-не-як, він на порозі 85-ліття! Отак і відкрився в картинній галереї Кам'янця-Подільського перший персональний вернісаж надзвичайно talановитого портретиста, графіка, пейзажиста й дуже скромної людини Збігнєва (у побуті — Сергій) Гайха.

Перше, про що думаєш: як же можна було ховати такі шедеври? Утім, у Гайха талановиті не тільки його роботи, а й учні, а це ще вагоміше. Бо не кожен, хто творить, здатен навчати. На відкриття виставки зі Львова приїхав заслужений художник України Сергій Іванов. Його промова була скупою. «Краще за свою маму я не скажу. А вона казала: «Сину, тебе створив Гайх!» Своїм наставником назвали ювіляра директор дитячої художньої школи Тетяна Щербина, заслужений художник України Борис Негода. Були в нього учнями Андрій Шреєр, Олександр Миронюк, Сергій Костовський... Перелік можна продовжити. Учив мистецтва він по-своєму: під класичну музику.

Школа в раю

У Кам'янці понад століття тому засновано перші рисувальні класи, згодом тут була знана в Європі художньо-промислова школа. А потім місто понад 35 років обходилося без такої школи. Діяла лише студія при Палаці піонерів. Цього було мало. Адже Кам'янець — рай для художників. А щоб жити і творити в раю, треба вчитися.

Так от, Збігнєв Гайх відіграв неабияку роль у відродженні художньої школи. Щоб «нагорі» це схвалили, слід було показати, що в місті є творчий потенціал. Роботи кам'янчан, Гайха та Дмитра Брика, були показані на виставці в 1967 році в Києві. Особливо вразили тонкі, як мереживо, лінорити Збігнєва Гайха. Це й вирішило справу на користь Кам'янця. Адже школу могли відкрити й у Хмельницькому.

Отже, 1969 року школу відкрили. Гайх працював тут викладачем та завучем, а за написаного ним програмою досі навчаються в усіх дитячих художніх школах України. А ще він читав численні лекції з образотворчого мистецтва, прагнучи залучити кам'янчан до прекрасного.

«Він всюди заходив, як криголам»

Під час війни Збігнєв опинився далеко від рідної Умані — на Каспії. Тут служив сигнальником на криголамі, що тричі пробивався до Сталінграда. Пізніше Збігнєва перевели на Чорне море, на корабель-мисливець за підводними човнами.

Моряцька виправка так увійшла в характер Збігнєва, що і по землі він ходив, як криголам, — згадують його учні. Був міцним та сильним. Такого не можна було не помітити.

Ще на службі захоплювався боксом. Був лівшею, удари завдавав точні і сильні. Якось в Севастополі на честь відкриття другого фронту влаштували боксерський турнір із британськими моряками. Виграв Гайх, і йому адресували справжні овації. Пізно ввечері, коли моряк добирався на свій корабель, на нього напали хулігани. У котрійсь руці блиснув ніж. І раптом ватажок бандитів скомандував: відбій. Він пізнав боксера-переможця. Вибачився і потис йому руку.

Дві любові

Він служив, а в Костополі Рівненської області його чекала дружина Віра та діти. Віру бравий моряк знайшов в Астрахані під час війни. Вони створені одне для одного. Родину створили міцну. Коли були в розлуці, він возив усюди томик віршів Лермонтова, який подарувала йому Віра ще в Астрахані.

Працював на заводі художником і мріяв про професійну освіту. Й дружина знов погодилася на п'ятирічну розлуку: Гайх став студентом Одеського художнього училища імені Грекова. Тоді студентів запрошували в оперну масовку. Так проявився ще один талант Збігнєва: рідкісний оперний баритон.

З Одеси Гайх приїхав за призначенням до Кам'янця, який полонив його навіки, як і любов.

Він захоплювався ще й балетом, мріяв виростити доньку балериною. Але де це можна було зробити в провінційному місті? Жанна стала відомою гімнасткою, присвятила все життя спорту. І хоч мешкає в далекому Норильську, прилетіла на батьків вернісаж. Разом зі своєю дочкою Оленою Кузнецовою, яка керує великим рекламним агентством у Москві. І хоч Збігнєв Казимирович вже залишився сам і міг би переїхати до рідних, вони розуміють: відривати його від коханого Кам'янця не мають права. Він ще зможе написати тут нові шедеври.

...Майже все своє життя йому довелося називатися не своїм ім'ям. Інакше його вже могло б і не бути в живих: у цьому краї поляків репресували цілими родинами, навіть вже по війні. Зате в своїх творах Гайх виявив нам себе справжнього — людину, яка вміє любити.

Віра ШПИЛЬОВА.

На знімках: автопортрет та кам'янецький краєвид Збігнєва Гайха.

Фото автора.

Обережно: театр!

Івано–Франківський муздрамтеатр імені І. Франка ожив духом. Адже свій ювілейний 70–й сезон він відкрив у статусі академічного! Театр давно заслужив на це високе звання. Лише трохи шкода, що відзнака дісталася йому не в пік популярності (кінець 1980–х — початок 1990–х років), а після творчого занепаду, що тривав останні роки.

Утім, на звання давно дивляться не як на ознаку високої професійності, а як на матеріальну допомогу з боку держави. Ніби надбавку до зарплати. Це зараз найбільше надихає акторів. Адже новий статус з нового року обіцяє їм підвищення зарплати вдвічі. А теперішня платня мізерна — менше тисячі гривень. А живе ж актор не лише духом єдиним.

Звання академічного — не єдине, що додає наснаги. Театр очолив молодий актор, заслужений артист України Ростислав Держипільський. У колектив влилася група випускників Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. У штаті нарешті з'явився режисер — випускник Київського театрального інституту Ігор Матіїв. Майже 97 відсотків акторів, запевнив директор, зайняті в нових постановках. У цьому сезоні їх обіцяно вісім, це рекорд за останні роки.

Прем'єрою театр відкрив і свій ювілейний сезон. Це вистава «Театр» за п'єсою Майкла Фрейна, яку поставив київський режисер Юрій Одинокий **(на знімку — сцена із спектаклю)**. «Гадаю, вистава буде цікавою, — обіцяв режисер на прес-конференції. — Це пародія на всякий театр — мудрий і не дуже. Пародія, однак зроблена з великою любов'ю до актора, театру, цього життя».

Режисер зауважив, що не любить вихваляти дитину, яка ще не народилася. І таки наврочив. Вистава почалася з аншлагу, а після першої дії добра третина глядачів покинула залу. Чому? Люди відповідали: «Нецікаво», «Шкода часу».

Що сталося і в чім причина? Режисер перед прем'єрою високо оцінив майстерність прикарпатських акторів. Для постановки театр взяв комедію, а прикарпатці, як помічали всі, хто виступав на франківській сцені, люблять сміятися. Та й режисер увінчаний багатьма «Київськими пекторалями». Наче було все, потрібне для успіху. Та чогось забракло. Може, глядачі не витримали повільного темпоритму, особливо в першій дії? А може, дехто не зрозумів, для чого показують всю цю прозу «театральної кухні»: нерозумних акторів, закулісні плітки, службові романи? На жаль, у місті немає театрознавців, які допомогли б театру глибоким аналізом побаченого. Про театр взагалі у пресі пишуть рідко і скупо.

Хоч як там є, а «бліцкригу» не вийшло. За роки застою театр розгубив свою аудиторію. Та й здивувати чи привабити її особливо було нічим. 2—3 прем'єри за сезон — таким бідним було театральне меню ще вчора. Глядач звик сидіти біля телевізора. Повернути його до зали буде дуже нелегко. Та ще й коли там собачий холод. Люди сидять, закутані в пальта і шарфи, як у сільському клубі. А що вже говорити про посинілих акторів, які грають в легеньких костюмах, а дехто й взагалі голий? Мистецтво потребує жертв, але чи таких? Висидіти в такій залі глядачеві кілька годин без руху — для цього на сцені має відбуватися справді щось екстраординарне.

До речі, про температуру в театрі керівництво області й міста знає, але більше теоретично. На вистави свого театру вони майже не ходять. Це проблема для колективу. Тут і досі з ностальгією згадують першого секретаря обкому партії Івана Скибу, який неодмінно бував на всіх прем'єрах, а за ним, звичайно, тягнувся й почет. Керівників-театралів з тих пір у місті не було, жалкують актори. Та й меценатів на франківських просторах знайти не легше, ніж голку в сіні.

— В Україні пора прийняти закон про меценатство, — каже Юрій Одинокий. — Такий уже давно діє в Росії. Там частину податку багаті люди можуть переадресовувати на благодійні цілі. Тому театри в Росії процвітають...

Театр, хоч-не-хоч, мусив зайнятися й вихованням свого глядача. Керівництво театру вперше за останні десятиріччя почало розсилати запрошення на вистави директорам і завучам шкіл, благо, місць у залі не бракує. «Робимо це, щоб освітяни побачили наші вистави, оцінили їх, підготували школярів до їх сприйняття, — каже працівник театру Дарія Кузнєцова. — Хочемо привчити дітей ходити не лише на денні, а й на вечірні вистави».

Кажуть, що глядач голосує за театр ногами і кишенею. Через те театр не підвищував ціни на квитки в цьому сезоні. Як і раніше — 10—25 гривень за квиток. Однак глядача треба чимось ще й дуже зацікавити, здивувати, шокувати. Але як і чим? "За глядача треба боротися. Постараємося тримати його в хорошому стресі», — пообіцяв Ростислав Держипільський.

Незабаром у театрі чергова прем'єра — «Солодка Даруся» за однойменним твором Марії Матіос. На театральну сцену буде перенесено дипломну роботу студентів Інституту мистецтв курсу Ростислава Держипільського. Марія Матіос уже бачила виставу і, очевидно, їй сподобалося, бо письменниця дала згоду на інсценізацію роману на івано-франківській сцені. Тепер слово — за глядачем.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

Фото автора.

Велика і мала нужда нашого кіно

Уже позаду Загальнодержавна програма розвитку національної кінематографії на 2003—2007 роки. Розроблено й нову (до 2012 року) програму, в преамбулі до якої зазначено, що наявна практика держпідтримки кіно — безперспективна й потребує оновлення. А чим реально живе наш кінематограф сьогодні?

Флагман після штормів

На флагмані нашого кіно — Київській кіностудії імені Довженка — після кількох гучних скандалів останніх років стало тихо. Таке враження, що там узагалі нічого не відбувається. Але це не так. У шести павільйонах студії знімають кіно й телешоу («Танці з зірками» та інші). Як за старих добрих часів, діє студія «Дебют» — для молодих режисерів. Довженківці випускають власні фільми: цього року дійшли до прем'єри — «Богдан-Зиновій Хмельницький» Миколи Мащенка та «Владика Андрей» Олеся Янчука; в роботі ще шість картин. Розроблено власний п'ятирічний план: перші два роки — відновлення стабільної роботи, на третій рік — ривок уперед. А поки що хваляться: останні два роки студія, вперше за півтора десятка літ, працює як рентабельне підприємство.

Отже, спостерігаємо певну стабільність. Можливо, це нижня точка занурення, від якої почнеться (або ні) спливання на поверхню. Звісно, вже не повернуться 1920-ті, коли основними покупцями українського кіно були Німеччина, Японія та США (тоді ще їхній Голівуд не став на ноги).

Поза студією

Студія — державне підприємство. Тут працюють 400 душ, серед них є навіть висококваліфіковані «оскароносні» фахівці. Але державні зарплати відлякують режисерів, особливо молодих. А старі майстри — у тривалому простої (Віктор Гресь без роботи 20 років — рекорд(!), навіть Мащенко сім літ випускав свого «Богдана...»). Йде до того, що більшість кінопродукту в Україні вироблятиметься в недержавному секторі.

Така ситуація породжує дві точки зору щодо можливих перспектив: а) держава мусить всебічно дбати про кінематограф і, зокрема, про студію імені Довженка; б) «я не знаю, навіщо нам ця студія, нам потрібне продюсерське кіно» — цю думку озвучив років зо три тому Олександр Роднянський.

Обидві точки зору по-своєму слушні. Справді, держава має створити правові й економічні умови для розвитку кінематографа. Так було в Росії, завдяки цьому їхнє кіно дуже піднялося. Так і з Голівудом: він став тим, чим є, саме під час Великої депресії, коли отримав державне сприяння.

Власне, в перспективі «державницька» і «продюсерська» точки зору мають зійтися. Але поки що не видно, де вони в нас зійдуться. Показова деталь: щойно перший віце-прем'єр Олександр Турчинов (як продюсер) створив фільм за своїм романом «Ілюзія страху» — не на державній студії.

Цифри і криза

Який у нас потенціал? На які тут цифри спиратися? 18 мільйонів гривень — цьогорічний бюджет студії Довженка? Чи півтори тисячі членів Спілки кіношників? Чи те, що через фінансову кризу на 50 відсотків впадуть обсяги виробництва? Але так воно і в Росії, і в Голівуді. Ми це, може, переживемо легше, бо фільмів і так мало. Було шість, стане п'ять, різниця невелика. Рятуватиме спільне виробництво (у нас воно давно «спільне») переважно з росіянами.

Кажуть, на ринку телесеріалів Росії — 20 відсотків виробленого в Україні телепродукту. Цифра втішна, та, з другого боку, зорієнтованість на інший ринок свідчить: наше кіно не має власного самоусвідомлення. Навіть якщо буде не 20, а 50 чи 70 відсотків — це не означатиме, що ті «відсотки» хтось вважатиме нашими. Бо ми самі розучилися так вважати. Знову приклад із Турчиновим: у його фільмі на головні ролі запрошено російських акторів.

До речі, в новій програмі (до 2012 року), на відміну від старої, нема цифр (на зразок «довести виробництво ігрових фільмів до 30 щорічно»). Є інші важливі пункти: «забезпечити дієвість державного протекціонізму шляхом створення правових та економічних умов для переходу до продюсерської системи організації та фінансування виробництва». Бо інакше остаточно втратимо власний кінопростір.

Фільм про незнятий фільм

На цьогорічному фестивалі «Молодість» в українській конкурсній програмі кращим став фільм Олександра Балагури «Крила метелика». Балагура — наш документаліст, живе в Італії, куди взяв із собою робочий архів, шматки відзнятої колись плівки, заготовки колишніх задумів, родинну хроніку тощо. У Римі він зробив із тих шматків кіно, сумне й ніжне. Про примарність батьківщини. Про те, як непрожите життя вимагає бути прожитим. Про те, як швидко спливає час (ось пірнає у воду молода дівчина, а випірнає баба з обвислими боками). Про безпритульність у світі: через міст повзе вагон метро, двері немиті, а на них напис «Не притулятися».

Фільм зроблено приватною продюсерською компанією «Inspiration films» на замовлення Державної служби кінематографії. Директор компанії Світлана Зинов'єва, коли я запитав, де її офіс, сказала: «Отут, де ми сидимо!». А сиділи ми у Світлани в машині «Ніссан-Мікро» на узбіччі дороги.

Мал. Михайла САЧКА.

Почесні громадяни

Приз на фестивалі «Молодість» за цей фільм вручав київський міський голова Черновецький. Оскільки Балагура — в Італії, приз одержувала продюсер Світлана Зинов'єва. Скориставшись нагодою, вона сказала: «От якби мер ініціював фестиваль документальних фільмів про Київ!». Замість того мер обіцяв зробити Балагуру почесним громадянином Києва. І дотримав слова — згодом Балагура став почесним громадянином рідного міста, в якому йому колись не знайшлось роботи.

Мабуть, легше зробити почесними громадянами всіх 400 працівників студії Довженка, ніж розвивати власне кіно. Зрештою, всі ми тут лише почесні громадяни втраченого кінопростору. У фільмі Балагури є показовий рефрен: чийсь голос методично повторює правила російської мови для іноземців. А сам Балагура читає закадровий текст також російською — але з вічним «южнорусским» акцентом.

Це дуже схоже на наше кіно: ми вже не уявляємо, як воно може звучати по-українськи, а по-російськи — так і не навчилися.

Про нужду — буквально

Світлана Зинов'єва вважає, що нашому кіно не вистачає не так грошей, як нових оригінальних ідей. Легше брати готове чуже, аніж продукувати своє. Вона розповіла майже анекдотичну історію з цього приводу. Проводився нещодавно конкурс сценаріїв про Київ. Це поширена практика у світі. Скажімо, конкурс фільмів про Санкт-Петербург дав 200 кінострічок! Це роблять у Нью-Йорку й деінде. Таке кіно може бути і документальне, і художнє. Приміром, гостросюжетний фільм про паризького таксиста дає змогу публіці побачити Париж краще, ніж рекламний туристичний ролик.

На київський конкурс подали немало сценаріїв. Один із них будувався на тім, що герой фільму шукає, де справити малу нужду на Хрещатику. Й отаким драматичним чином знайомиться з центром нашого чудового міста! За бажання можна зняти цілий серіал: як справити нужду на Подолі, Печерську, Троєщині і так далі.

Але, як відомо, міський голова не підтримав ідею такого фестивалю.

Мала нужда переростає у велику

Наш кінопростір розмито й підмінено імпортним. Ми вже перестали уявляти, що може бути інакше. П'ять літ тому соціологи провели в Україні опитування: «Як ви ставитесь до вітчизняного кіно?». Вийшло: «позитивно» — 21,8, «стримано» —33, «негативно» — 16,8, «не цікавлюсь» — 12,8 відсотка.

Цифри невтішні. Нині вони ще гірші. Бо наше кіно невидиме. Спробуйте знайти на DVD фільми Довженка чи «Війна. Український рахунок» Буковського — і відчуєте цю невидимість. Колись «Молитву за гетьмана Мазепу» заборонили показувати в Росії — але і в нас цей фільм не побачиш. Наслідки невтішні. Просто страшно читати на форумах Інтернету відгуки наших (!) глядачів на сучасне українське кіно. Фільм «Богдан-Зиновій Хмельницький» на форумах критикують густим російським матом, немов позичення із телесеріалів «спільного виробництва».

Інших відгуків в Інтернеті мало. Ось один показовий: «Вас ніхто не примушує дивитися те, що вам не подобається. А якщо вже дивитесь, то не п... ты!».

Віталій ЖЕЖЕРА.

Екранізована історія від віце-прем'єра претендує на «Оскара»

Кількість повнометражних ігрових картин, що вийшла чи ще вийде цьогоріч на наші кіноекрани, вже сягає семи назв — згадайте, кілька років тому і два–три фільми були перемогою. Серед них і стрічка молодого режисера Саші Кирієнко «Ілюзія страху», що в грудні виходить у прокат.

Хоча рецензії пишуть не до прем'єри, а після, але не буде помилкою вже зараз назвати цей фільм таким, на який глядач чекає давно. Драма «Ілюзія страху» зроблена за правилами сучасного видовищного кіно, із використанням карколомних трюків, під чудову музику та за участі відомих акторів. Але разом із тим у картині закладено глибокий філософський зміст, що переважній більшості фільмів у наших сучасних кінотеатрах не притаманне. До того ж картина висунута від України на здобуття знаменитого «Оскара». Американської кіноакадемії у номінації «Кращий неангломовний фільм» (представити один фільм у цій номінації може будь-яка країна світу, що має власне кіновиробництво).

Головні ролі у фільмі зіграли такі відомі російські актори, як Андрій Панін та Альона Бабенко, а також наші земляки: народний артист Росії Олексій Петренко та популярні актори Сергій Гармаш і Олексій Горбунов. «Ілюзія страху» — це філософська притча про заможного бізнесмена, якого наші вітчизняні обставини змушують відчути правду життя на власній шкірі: він потрапляє в гущавину народну, на саме дно — у в'язницю, до того ж без усіляких підстав. Там він, побитий і принижений, зустрічає дивного діда, лікаря за фахом, який теж потрапив за грати незаконно. Але при цьому старий дякує своїм мучителям, оскільки тільки у в'язниці він зрозумів, нарешті, що таке свобода.

Попри це, фільм позбавлений звичайного моралізаторства. У ньому є ще одна, зовсім незвичайна сюжетна лінія — історична, набагато складніша за змістом, де йдеться про відповідальність влади. Але про неї говорити не будемо, щоб зберегти інтригу. Варто лише додати одну несподівану деталь: фільм створено за однойменною повістю нинішнього першого віце-прем'єра Олександра Турчинова. А ідея екранізації належить продюсеру Юрію Бутусову, котрий розгледів у творі цікаву драматургічну основу.

Напередодні виходу фільму на екран до Києва приїхав виконавець ролі діда-лікаря Олексій Петренко. Ось як про запрошення від молодого режисера та свою роботу розповів Олексій Васильович:

— Для актора будь-який дзвінок, будь-яке запрошення — справжня випадковість. Ти сам не можеш думати: «Хочу зіграти ось це!». А якщо ніхто з режисерів цього не хоче і ніколи не захоче? Так ти і залишишся сидіти і думати «хочу». А ось тут доля мене не обійшла, і я отримав хорошу роль.

Як мій герой потрапив до в'язниці? Його просто підставили, а тут родич опинився на підході, якого треба забезпечити хорошою посадою — ось чому він потрапив до в'язниці. Коли я брався до цієї роботи, я бачив і знав, що хочу зробити. Зараз дуже багато розгублених людей. Дуже багато людей, які не знають, в який бік іти. Які думають, що життя своє прогавили: «... а навіщо я жив, а як мені далі жити...». А тут людина не просто освічена, але медично освічена, і на власному прикладі каже: «Я 60 років прожив і не прочитав Біблію. Дякую моїм мучителям».

Це глибоко релігійна тема — коли люди молилися за своїх катів, проявляли себе як справжні християни. Це утіха людям, які зневірилися, заблукали, заплуталися у своїх капіталах та своїх бажаннях. Щоб вони зрозуміли у своїй буденщині, що в'язниця — це ще не страшно, і тому: «Дякую тим, хто мене посадив до в'язниці — там я відчув справжню свободу». В'язниця — це те, що всередині нас. В'язниця або свобода. І ось якщо цей персонаж допоможе бодай одній людині вибратися з трясовини нашої повсякденності — слава Богу, що ми це зробили.

Дмитро ІВАНОВ.

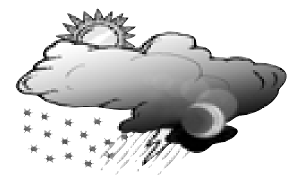
Їй пісня працювати на телебаченні й фотографувати допомагає

Молода українська співачка Іва Річ незабаром порадує своїх шанувальників сольним англомовним альбомом. І це без відриву від виробництва — дівчина продовжує працювати телеведучою на каналі О-TV, беручи участь у телевізійних музичних і благодійних проектах «Фолк-musik», «Батьківщина», «Молодь проти СНІДу», «Щасливі долоньки», «Талановиті діти». А нещодавно виконавиця заявила про те, що готує спільну колекцію одягу з одним із відомих українських дизайнерів. І це не випадково. Адже у творчому доробку Іви, крім численних нагород міжнародних вокальних конкурсів, чимало титулів модельних конкурсів: Міні-топ модель України (2004 р.), Міні-міс Києва (2005 р.), Маленька королева України (2005 р.), Юна міс світу (2005 р.). З тих модельних часів почалося захоплення дівчини фотографією. Знімає професійною камерою, віддає перевагу жанрам портрета і пейзажу. Іва планує, що незабаром її хобі переросте в персональну фотовиставку.

КУРІНЬ

№ 229 (4479) СУБОТА, 29 ЛИСТОПАДА 2008

30 листопада в Україні вночі в західній частині, вдень, крім західних областей, невеликі опади (вдень переважно дощ); 1 грудня без істотних опадів. Температура вночі 30 листопада від 2 градусів тепла до 3 градусів морозу, 1 грудня 0—5 градусів тепла, вдень 1—6 градусів тепла; у південних областях та в Криму місцями вночі 2—7 градусів тепла, вдень 5—10.

ЦЬОГО ДНЯ, 29 ЛИСТОПАДА

❒ 1778. Народився класик української літератури Григорій Квітка-Основ'яненко («Сватання на Гончарівці», «Конотопська відьма», «Пан Халявський» тощо). ❒ 1823. Народився М. Номис (Матвій Симонов), письменник і фольклорист. Найвизначніша праця — «Українські приказки, прислів'я і таке інше <...>», яка містить понад 14,5 тис. приказок і загадок. ❒ 1830. Польське повстання у Росії. ❒ 1947. ООН ухвалила рішення про створення на території Палестини арабської та єврейської держав. ❒ 2006. У Києві відкрито Будинок футболу.

У гостях у «Куреня» — легендарний

НАРОДНІ УСМІШКИ

Дичка

У купейному вагоні їдуть українець і африканець. Українець вирішив підобідати. Дістав велике куряче яйце. Африканець запитує його:

— Що це?

— Яйце, — каже українець.

— Хіба це яйце? — глузливо дивується африканець. — Он у нас страуси несуть яйця — так ото яйця!

Українець мовчки з'їв яйце і дістав шмат сала.

— А це що? — запитує африканець.

— Сало!

— Хіба це сало?! — знову глузує африканець. — Он у нас на бегемоті сало!

Дуже не сподобався такий перебіг розмови нашому земляку. Він доїв сало, витер серветкою губи і дістав із-під лавки великого херсонського кавуняку.

— А це що? — знову запитує африканець.

Українець подивився на нього з-під лоба, усміхнувся і сказав:

— Це у нас, шановний, такий агрус, — а потім подумав і додав, — дичка.

Почув і записав Андрій МИКОЛАЄНКО.

Мал. Олександра КОСТЕНКА.

НОВІ ПРИКАЗКИ

☞ ***Яка мікроба, така й хвороба.***
☞ ***Дурний собака і на сало гавка.***
☞ ***Не то сила, що замісила, а то, що спекла.***
☞ ***Хороше гасло, та швидко згасло.***
☞ ***Згадала кочерга, як у штикову ходила.***
☞ ***Велика ложка, та каші трошки.***
☞ ***Після гірчиці не облизуються.***

Валентин ШУЛЬГА.

Київ.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Коли зоотехнічка зійшла з трибуни, на неї виліз голова КСП».

(Із листа до редакції).

«З позитивного боку Масик П. характеризується негативно».

(Із характеристики).

«Махаючи крильми, над селом пролетів надзвуковий літак і сховався в тумані».

(Із шкільного твору).

«Автоінспектор зупинив і злорадно каже: «Що пообідав? А я ще не обідав. Давай права». І тоді я зрозумів, що хоче голодний. А ви мені припаяли взятку. Якби він не дивився на мене голодними очима, то я і не давав би».

«Під скаргою підписуюсь обома руками, бо сусід довів мене до нахального накалєнія».

«Я їхав на мотоциклі нешвидко, а тільки дуже весело, за що мене і злапав міліціонер».

(Із пояснень).

«Продаю висококалорійні вітамінно-мінеральні добавки для підгодівлі свиней, випробувано господарем».

(Із оголошення).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

***

Зашморг *— нежить.*

Стагнація *— їзда зі швидкістю 100 кілометрів на годину.*

Василь МОМОТЮК.

Росошани
Чернівецької області.

***

Бульвар *— кухар.*

Дефіле *— суповий набір.*

Тактик *— механічний годинник.*

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.

Зелені Кирилівці
Хмельницької області.

***

Брикет *— викаблучування.*

Прибічник *— лампас.*

Самокрутка *— перпетуум-мобіле.*

Гаркуша *— злий пес.*

Купаж *— водні процедури.*

Жмикрут *— виноградний прес.*

Глянець *— бінокль.*

Кисень *— цукор із дріжджами.*

Дійка *— сценка із п'єски.*

Флоріан БОДНАР.

Чернівці.

До речі, курінний попереджає: в епоху відпускних цін «не май 100 гривень, а май один «Перець»! Тим паче що передплатна ціна на «Перець» на рік становить лише 36 гривень 84 копійки (індекс 74393). Тож будьмо в «Курені» з «Перцем»!

ДОШКА ПОШАНИ

Швидкоплинний подарунок

Юрій Луценко, міністр МВС (про день народження київського голови):

— Я ніяк його не вітатиму. У Леоніда Михайловича Черновецького достатньо коштів, він офіційний мільйонер... я гадаю, що він сам себе привітає. Я не настільки з ним близько знайомий — у мене були швидкоплинні контакти.

Від чергового:

— Як пригадується, швидкоплинний контакт був, простіше кажучи, ударом під зад. Саме в тому місці у контактуючого і народилася ідея Вічного Мера.

Послання

Микита Михалков, російський кінорежисер:

— Я вважаю, що сам Господь послав нам Путіна. Так, Господь послав Путіна!

Від чергового:

—...А Путін послав Медведєва! А Медведєв пошле Путіна! А потім Путіну це набридне — і він пошле всіх!..

Пташку шкода

Сергій Терьохін, БЮТ (про ініціативу регіоналів оподаткувати любителів розкоші):

— Я не розумію, чому Янукович так відверто ненавидить свої туфлі зі страусової шкіри...

Від чергового:

— Та тому, що страус наклав на себе лапи, засунувши голову в цемент!

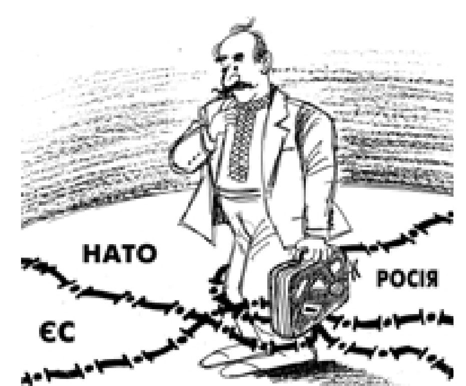
Гра в піддавки?

Ігор Кріль, «НУ—НС», голова «Єдиного центру»:

— Створюється враження, що німецькі політики говорять у російські мікрофони. Щойно проходять чергові газові переговори між цими державами, одразу ми чуємо заяви про неготовність України одержати ПДЧ НАТО.

Від чергового:

— Це у них стара улюблена гра: у сорок першому році росіяни здали Київ німцям, у сорок третьому році німці здали Київ росіянам. І в обох випадках був винен Київ з його «неготовністю».

Душа до душі

Валентина Семенюк-Самсоненко, голова ФДМУ:

— Днями я зустрічалася з Президентом, у мене була лише година для доповіді, а на те, щоб влізти в душу, часу забракло.

Від чергового:

— І слава Богу, а то раптом душа Президента припала б вашій до душі й вам захотілося б її продати, як «Луганськтепловоз».

Затарились

Геннадій Москаль, «НУ—НС» (про депутатів «Єдиного центру»):

— Здали Яценюка, як склотару...

Від чергового:

— Їх можна зрозуміти: склотару здають у критичний момент, коли на випивку не вистачає. А у нас, пам'ятаєте, саме тоді горілка й подорожчала.

Мал. Василя ФЛЬОРКА, Миколи КАПУСТИ, Вадима СИМИНОГИ, Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2008 рік: для фізичних осіб — 6,00 грн. та 4,00 грн., для підприємств і організацій — 20,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 3105

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

